

BULGARIA IS AT A
CROSSROADS IN ENERGY
SECTOR DEVELOPMENT

БЪЛГАРИЯ Е НА КРЪСТОПЪТ
В РАЗВИТИЕТО НА
ЕНЕРГЕТИКАТА

Vladimir Penkov and Nikolay Voynov

Владимир Пенков и Николай Войнов

Achieving carbon neutrality and zero emissions is a challenge that will require significant public and private investments over a time horizon of 30 years and beyond and active contributions from all sectors of the economy in all EU Member States. This is particularly relevant for Bulgaria as an analysis conducted by the European Commission shows that Bulgaria has one of the most energy and carbon intensive economies in the Union.

Bulgaria's starting position

In 2017, Bulgaria needed almost 4 times more energy and generated more than 4 times the average EU carbon emissions per unit of GDP, with nearly 50% of its electricity generated by power plants fired mainly by lignite coal. According to various statistical data sources, primary annual electricity production stands at approximately 135–140 mln. MWh or 110–115 mln. MWh of energy from sources of CO₂ emissions,

.....continued on page 3

Постигането на въглеродна неутралност и нулеви емисии е предизвикателство, което в следващите около 30 години ще изисква значителни публични и частни инвестиции с активен принос на всички сектори в икономиката във всички страни членки на Европейския съюз. Това е особено относимо към България, тъй като анализът на ЕК показва, че българската икономика е сред тези с най-висока енергийна и въглеродна интензивност.

Изходната позиция на България

През 2017 г. България се е нуждала от близо 4 пъти повече енергия и е имала над 4 пъти повече емисии на въглерод на единица БВП от средното за ЕС, като близо 50 % от електроенергията е произведена от електроцентрали, работещи главно с лигнитни въглища. Произведената първична енергия за една година по различни статистически данни е около 135-140 млн. MWh или 110-115 млн. MWh енергия от източници,

.....продължава на стр. 3

focus:

Where is the energy sector heading to?

Will we have e-justice?

How long will there be dual-quality goods in EU?

The future of cryptocurrencies

фокус:

Накъде с енергетиката?

Ще имаме ли електронно правосъдие?

Докога ще има двоен стандарт на стоките в ЕС?

Бъдещето на криптовалутите

Dear Colleagues and Friends,

The challenges we have all faced over the last almost two years, focusing our attention in other areas related to crisis management activities, have delayed the publication of this double issue 41-42 of PM&P Legal News.

Observing our tradition, already in the introductory article dedicated to the direction where Bulgaria is heading in its energy development, we attempt with our comment to guide you towards the possible outcomes.

Very relevant is the topic of the introduction of e-justice as a part of the already belated judicial reform, preconditions for which have existed for several years.

The new revival in relation to the cryptocurrencies raises the question of their future, and the article on why we still have to come across the double quality of goods in the European Union is very interesting and important.

I believe that the article on whistleblowing will also be of interest, with its clear differentiation of the conditions for reporting violations of the law and the protection of the persons concerned.

Again, we pay attention to the established principles in the Special Pledges Act with the possibility of future receivables to be provided as collateral.

The increased rate of construction of gated residential complexes is the cause for the article related to their management.

I think that the articles on whether VAT is due for the transfer of real estate as a liquidation share and the possibility to terminate an employment contract due to a stay, especially now, will arouse interest.

As always, we look forward to your feedback and opinions, which we highly appreciate.

In the meantime I remain

Sincerely yours,

Vladimir Penkov

Драги колеги и приятели,

Предизвикателствата, пред които всички ние бяхме изправени през последните почти две години, фокусирайки нашето внимание в други посоки, свързани с мероприятията за преодоляване на кризисните моменти, отложиха издаването на този двоен брой 41-42 на PM&P Legal News.

Спазвайки нашата традиция, още в уводната статия, посветена на това накъде тръгва България в развитието на енергетиката, ние се опитваме в нашия коментар да ви насочим аргументирано към възможните варианти.

Много актуална е темата за въвеждането на електронното правосъдие като част от вече закъснялата съдебна реформа, предпоставки за което съществуват от няколко години.

Новото оживление, свързано с криптовалутите, поставя въпроса за тяхното бъдеще, като много интересна и важна е статията, посветена на това защо все още трябва да констатираме двойното качество на стоките в Европейския Съюз.

Вярвам, че интерес ще предизвика и статията за whistleblowing със своето ясно отграничаване на условията за отправяне на сигнали за закононарушения и защитата на съответните лица.

Отново обръщаме внимание на утвърдилите се принципи в Закона за особените залози с възможността като обезпечение да послужат бъдещи вземания.

Строящите се все по-често жилищни комплекси от затворен тип са основание за статията, свързана с тяхното управление.

Мисля, че статиите дали се дължи ДДС при прехвърляне на недвижим имот като ликвидационен дял и възможността да се прекрати трудов договор поради престой особено сега ще предизвикат интерес.

Като винаги, очакваме Вашата препоръки и мнения, които високо ценим.

Междувременно оставам,
С уважение,

Ваш

Владимир Пенков

Contents:

Bulgaria is at a Crossroads in Energy Sector Development	page 3
When will electronic justice be introduced?	page 7
The future of cryptocurrencies	page 10
Are dual-quality goods allowed under EU law?	page 13
Is VAT payable when transferring immovable property as liquidation share?	page 16
When can an employer lawfully terminate an employment contract due to downtime?	page 18
What is whistleblowing according to European Union law?	page 21
Practical significance of the pledge as security for future receivables	page 24
Specifics in the management of residential complexes	page 26
News in the Legislation	page 28
Questions and Answers	page 30

Съдържание:

България е на кръстопът в развитието на енергетиката	стр. 3
Кога ще се въведе електронно правосъдие?	стр. 7
Бъдещето на криптовалутите	стр. 10
Допуска ли Европейският съюз двойно качество на стоките?	стр. 13
Дължи ли се ДДС при прехвърляне на недвижим имот като ликвидационен дял?	стр. 16
Кога работодателят може законосъобразно да прекрати трудов договор поради престой?	стр. 18
Какво е whistleblowing според Европейския съюз?	стр. 21
Практическо значение на залога като обезпечение върху бъдещи вземания	стр. 24
Специфики в управлението на жилищни комплекси	стр. 26
Новости в законодателството	стр. 28
Въпроси и отговори	стр. 30

This newspaper is an informational bulletin and is printed for our clients, our colleagues - lawyers in the state and municipal administration, the court and in the private sector, research scholars, lecturers and students, as well as for all other interested readers. The information contained herein is not a comprehensive study or legal advice, nor is it to be treated in any way as a substitute for professional legal advice regarding specific legal issues. The published materials represent the professional opinion of the authors and are not binding for Penkov, Markov & Markov - Attorneys at Law or its editorial board.

Този вестник има характер на информационен бюлетин и е предназначен за нашите клиенти, колегите юристи работещи в държавната и общинска администрация, съда и в частния сектор, научни работници, преподаватели и студенти, както и за всички други заинтересовани читатели. Съдържащата се в него информация не представлява изчерпателно изследване или правен съвет и по никакъв начин не може да замести професионалния правен съвет относно конкретни казуси. Публикуваните материали изразяват личното мнение на авторите и не обвързват "Пенков, Марков и партньори", както и редакционната колегия.

BULGARIA IS AT A CROSSROADS IN ENERGY SECTOR DEVELOPMENT

Vladimir Penkov and Nikolay Voynov

which should be replaced by green energy by 2050, provided there is no significant change in annual consumption.

The option of keeping the coal capacities has been ruled out because although the final version of the Recovery and Sustainability Plan states that Bulgaria will give up coal mining in 2038–2040, in reality the coal power industry will be forced to start the transformation much earlier – and possibly as early as 2025.

It should be noted that the Bulgarian energy sector and related industries employ more than 100 thousand workers (most of them highly qualified specialists), with nearly 60 thousand people directly employed in the Maritsa coal basin alone. The fate of these workers is a direct function of the successful transition to green energy, as they represent the main driving force of Bulgaria's energy sector.

The debate at EU level

In connection with the achievement of the ambitious goals of the Green Deal, the EU countries have been discussing for years the best way to combine available energy production sources in order to ensure long-term stability of energy supply. It is important to note that a one-size-fits-all solution at EU level seems rather unattainable and that each country will undertake a detailed analysis to identify the optimal solution from an economic, financial and social perspective.

Possible options for transition to a green economy in Bulgaria

Taking into account the experience of other EU countries, an attempt has been made to outline the main opportunities for strategic long-term development of Bulgaria's energy sector. In any case, the established coal mining and power generation infrastructure in the Maritsa coal basin and the oth-

БЪЛГАРИЯ Е НА КРЪСТОПЪТ В РАЗВИТИЕТО НА ЕНЕРГЕТИКАТА

Владимир Пенков и Николай Войнов

емитиращи CO₂, която до 2050 г. трябва да бъде заменена със „зелена“ при условие, че няма съществено изменение в потреблението на годишна база.

Вариантът със запазване на въглищните мощности е изключен, тъй като макар в окончателния вариант на Плана за възстановяване и устойчивост е посочено, че България ще се откаже от въглищата през 2038 г.-2040 г., реално въглищната енергетика ще бъде принудена започне трансформацията много по-рано - още до 2025 г.

Следва да се отчита, че в българския енергиен сектор и свързаните с него производства са заети повече от 100 хил. работници (много от които висококвалифицирани специалисти), като само в Маришкия басейн са пряко ангажирани близо 60 хил. души. Съдбата на тези хора е пряка функция на успешния преход към зелена енергия, тъй като те представляват основната движеща сила на българската енергетика.

Дебатът в ЕС

Във връзка с постигането на амбициозните цели на Зелената сделка, в страните от ЕС от години се дискутира най-добрия начин за комбиниране на достъпните източници за производство на енергия с цел осигуряване на стабилност на енергийните доставки в дългосрочен мащаб. Важно е да се отбележи, че универсално решение на ниво ЕС изглежда по-скоро непостижимо, като всяка държава прави подробен анализ за идентифициране на оптималното решение от икономическа, финансова и социална гледни точки.

Възможни варианти за преход в България

Предвид опита на останалите държави от ЕС, е направен опит да се очертаят основните възможности за стратегическо развитие на енергийния отрасъл в България в дългосрочна перспектива. Във всеки случай обаче, изградената добивна и производствена инфраструктура в Маришкия

er affected regions of Bulgaria should be preserved (even in a 'canned' state) for possible future development as and when appropriate technologies become available.

Option 1 – RES as main base capacity

On an annual basis, photovoltaic (PV) plants produce between 6 and 7 times less energy than a baseline power plant with the same capacity. Thus, in order to fully replace the use of energy generating CO₂ emissions with energy from PV plants, approximately 85 to 90 GW of PV plants (15 GW of baseline capacity) will need to be installed.

From a financial point of view, the installation of photovoltaic installations with a total capacity of 90 GW will cost between 25 and 30 bln. EUR – the most advantageous option compared to other alternatives on account of the extremely low operating costs of PV plants. However, in terms of an annual average, PV plants only operate during the day, i.e. additional storage systems with a capacity of approximately 250 to 300 000 MWh will be required to meet consumption during the remainder of any 24-hour period, making the implementation of this solution unrealistic under current conditions.

However, this option should not be completely ruled out as the technological development and the massive deployment of RES in industrial production in the mid-term (i.e. over the next 10 to 15 years) may significantly improve the economic feasibility of RES, used as main power supply.

Option 2 – Investment in new NPPs

Unfortunately, the debate about the future of nuclear energy in Bulgaria has been highly politicized in the last decades. As a result, Units 1–4 of the Kozloduy NPP have already been shut down and are irretrievably lost, while an enormous amount of public funds were invested in the Belene NPP without a clear economic model being adopted. In addition, in early 2021, plans were announced for building Units 7 and 8 of the Kozloduy NPP with the equipment supplied for the Belene plant (again without substantial economic justification).

In the EU, the cost of constructing and commissioning a nuclear plant with an installed capacity of 1 GW is 9 to 10 bln. EUR and could be executed in approximately 10 years. The main advantage of nuclear power is the possibility of electricity generation

басейн и в другите засегнати региони на България следва да бъде запазена (дори в „консервирано“ състояние) с цел евентуално бъдещо развитие при наличие на съответните технологии.

Вариант 1 – ВЕИ като основни базови мощности

На годишна база фотоволтаичните инсталации произвеждат 6-7 пъти по-малко енергия от базова инсталация със същата мощност. Така, за да се замени изцяло използването на енергия, свързана с емисии CO₂, с енергия от фотоволтаични централи, е необходимо да се инсталират около 85-90 GW фотоволтаични централи (15 GW базова мощност).

От финансова гледна точка, инсталирането на 90 GW фотоволтаични инсталации ще струва около 25-30 милиарда евро, което, сравнено с другите варианти, излиза най-изгодно, тъй като експлоатационните разходи за този тип мощности са изключително ниски. На средногодишна база фотоволтаичните централи обаче работят само част от денонощието, т.е. за обезпечаване на потреблението през останалото време ще се изисква наличието на допълнителни системи за акумулиране с капацитет около 250-300 000 MWh, което прави изпълнението на този вариант при сегашните условия нереалистично.

Въпреки това, този вариант не бива да се изключва напълно, тъй като с развитието на технологиите и масовото внедряване на ВЕИ в индустриалното производство в средносрочна перспектива (10-15 г.) икономическата целесъобразност на използването на ВЕИ като основна мощност може да се окаже перспективно.

Вариант 2 – Инвестиции в нови АЕЦ

За съжаление, дебатът за бъдещето на ядрена енергия в България през последните десетилетия се оказва силно политизиран. В резултат на това, предварително бяха затворени и безвъзвратно загубени блокове 1-4 на АЕЦ „Козлодуй“, както и бе вложен огромен публичен ресурс в АЕЦ „Белене“ без да има ясен икономически модел. В допълнение, в началото на 2021 г. бяха обявени планове за 7 и 8 блок на АЕЦ „Козлодуй“ с наличното оборудване за Белене (отново без съдържателна икономическа обосновка).

В момента в ЕС строителството на ядрена мощност от 1 GW струва от 9-10 милиарда евро и се реализира за около 10 години. Като предимство на ядрената енергетика може да се изтъкне възможността за работа в денонощен режим при

in a non-stop operating mode and the service life of the plant of approximately 50 to 60 years, as well as long-term stability, the great possibilities of hydrogen tilization in base mode operation, regardless of changes in the energy system.

At the same time, nuclear capacity is associated with significant disadvantages:

- they are operated as base power generating capacity without the benefit of fast maneuverability which, in principle, precludes nuclear power plants from being sustainably combined with photovoltaic plants and wind farms;
- extremely high operational and upgrade costs (particularly in the wake of the Fukushima accident), which can exceed the initial investment by a factor of 2 to 3 (i.e. 20 to 30 bln. EUR per 1 GW). Separately, the stability of the supply of fresh nuclear fuel and the disposal of high-level radioactive waste carries a significant risk;
- such a project must be backed by the State (via direct shareholding or State guarantees), which requires the commitment of many billions in public funds. Furthermore, the State remains liable in the event of a nuclear accident, even if the nuclear power plant is operated by a private entity.

In view of the above, the construction of new nuclear plants in Bulgaria does not appear to be financially feasible as the final cost of 1 GW of new installed capacity (construction and operating costs) is likely to reach 30 to 40 bln. EUR.

In addition, over the coming decades Bulgaria will not be able to avoid the risks and dependencies stemming from the need for regular supplies of fresh nuclear fuel and mandatory disposal of high-grade radioactive waste and spent nuclear fuel (which entails further costs). Certain poor business practices in nuclear power, coupled with negative public attitudes following the Chernobyl and Fukushima incidents, should not be underestimated as well.

In any case, the Bulgarian government should make every effort to extend the operation of Units 5 and 6 of the Kozloduy NPP as long as possible (including by obtaining further extensions of the lifetime of both units) due to the competitive prices of the electricity they generate.

Option 3 – Combining RES and combined cycle

експлоатационен живот от 50-60 г., стабилността в дългосрочен план, големите възможности за производство на водород при работа в базов режим, независимо от измененията в енергийната система.

Недостатъците на ядрените мощности обаче са много съществени:

- те са базова мощност без възможност за бърза маневреност, което принципно не позволява нейното устойчиво комбиниране с фотоволтаични и вятърни централи;
- експлоатационните и модернизационни разходи са изключително високи (особено след аварията във Фукушима) и могат да надхвърлят 2-3 пъти първоначалната инвестиция (т.е. 20-30 млрд. евро за 1 GW). Отделно, стабилността на доставките на свежо ядрено гориво и на извеждането високоактивните радиоактивни отпадъци е съществен риск;
- такъв проект може да бъде само държавно подкрепен (пряко участие на държавата или държавни гаранции), което изисква ангажиране на многомилиарден публичен финансов ресурс. Освен това държавата остава отговорна при ядрен инцидент дори ядрената мощност да се оперира от частен субект.

С оглед на горното, изграждането на нови ядрени мощности в България изглежда по-скоро финансово нецелесъобразно, тъй като крайната цена за 1 GW нова мощност (строителство и експлоатационни разходи) би стигнала 30-40 млрд. евро.

В допълнение, България няма как да избегне и рисковете и зависимостите за десетилетия напред, предпоставени от необходимостта за регулярни доставки на свежо ядрено гориво и задължително извеждане на високоактивните радиоактивни отпадъци и отработено ядрено гориво (също свързано с допълнителни разходи). Не трябва да се подценяват и някои недобри стопански практики при ядрената енергетика, както и определени негативни обществени нагласи след инцидентите в Чернобил и Фукушима.

Във всеки един случай обаче, българското правителство трябва да положи всички възможни усилия да продължи експлоатацията на 5 и 6 блок на АЕЦ „Козлодуй“ възможно най-дълго (включително чрез допълнително удължаване на живота на двете мощности) поради конкурентните цени на енергията, произвеждана от двете мощности.

(co-generation) plants

A third option is the construction of photovoltaic plants and wind farms with a total installed capacity of 15 GW (an investment with a likely cost of 5 to 6 bln. EUR) and 15 GW of rapidly adjustable co-generation power plants (an investment that will require approximately 25 to 30 bln. EUR), including by replacing the combustion plants of coal-fired TPPs. In this respect, the continued operation of the so-called American power plants should be encouraged by the State due to their high technical adjustability and world-class environmental technology and performance.

The steam and gas power-powered plants have a higher efficiency (tiliza. 60%), with the advantages of high relative power, rapid readiness for deployment, relatively small size, and relatively low construction and operating costs. The construction period for a steam plant is approximately 4 to 5 years, with another purely technological advantage being the possibility to add up to 20% hydrogen to natural gas.

The main disadvantages are the high natural gas consumption and the cost of the electricity produced, 80% of which is formed by the price of natural gas. Currently, natural gas is regarded as a "transitional" fuel with a utilization time horizon until 2030–2035, after which it must be replaced by the so-called "green" hydrogen.

In view of the current level of technological development, the option with a combination of RES and co-generation plants seems to be the most realistic to implement.

To ensure long-term sustainability of the model, the Bulgarian government needs to invest sustainably in industrial technologies for the production of green hydrogen, including from RES. If an initial condition is set that co-generation plants can be upgraded for the purpose of a gradual switch to hydrogen-only mode of operation, over time and as the technology to produce it becomes cheaper, this would ensure a smooth and cheaper transition to hydrogen power, ideally using renewables as the main capacity.

In conclusion, for Bulgaria's efforts to be successful, the main goal that should be set for the green transition is the transformation of the Bulgarian energy

Вариант 3 – комбинация от ВЕИ и парогазови централи

Трети възможен вариант е инсталирането на ок. 15 GW фотоволтаични и вятърни централи (на стойност 5-6 милиарда евро) и 15 GW бързоманеврени парогазови централи (25-30 милиарда евро), включително чрез подмяна на горивните инсталации на ТЕЦ, които използват въглища. В този аспект продължаването на експлоатацията на т.нар. американски централи трябва да бъде стимулирано от държавата поради тяхната голяма техническа маневреност и световно ниво на екологични технологии и резултати.

Самите парогазовите електроцентрали имат по-висок КПД (около 60%), като предимствата им са голямата относителна мощност, бързата готовност за работа, относително малките габарити, относително ниските разходи за изграждане и обслужване. Срокът за изграждане на парогазовата централа е приблизително 4-5 години, а друго чисто технологично предимство на е възможността към природния газ да се добавя до 20% водород.

Основен недостатък са необходимостта от значителни доставки на природен газ и цената на произведената електроенергия, стойността на която 80% се формира от цената на природния газ. В момента статутът на природния газ е като „преходно“ гориво с хоризонт на действие до 2030-2035 г., след което трябва да бъде заменен с т.нар. „зелен“ водород.

С оглед на настоящото ниво на технологично развитие, за момента вариантът с комбинация от ВЕИ и парогазови централи изглежда като най-реалистичен за осъществяване.

За дългосрочната устойчивост на модела е необходимо българската държава да инвестира устойчиво в индустриални технологии за производство на зелен водород, включително от ВЕИ. Ако се заложи първоначално условие парогазовите централи да може да се модернизират и да преминат постепенно на работа само с водород, с течение на времето и поевтиняване на технологията за неговото получаване това би обезпечило един плавен и по-евтин преход към водородна енергетика, в идеалния случай с използването на ВЕИ като основна мощност.

В заключение, за да има успех, основната цел, която следва да бъде поставена пред „зеления“ преход е трансформирането на българската енергетика в модерен дигитален отрасъл, ба-

sector into a modern digital industry based on renewable energy, allowing the development of new, sustainable industrial production with high added value. A prerequisite is the adoption of the necessary legislative changes (a new Energy Act and significant amendments to the Renewable Energy Act) to promote the development of low-carbon renewable energy and ensure the development and long-term stability of the energy sector.

зиран на ВЕИ, позволяващ развитие на нови, устойчиви индустриални производства с висока добавена стойност. Задължително условие е приемането на необходимите законодателни промени (нов Закон за енергетиката и значителни промени в Закона за енергията от възобновяеми източници), с които да се насърчи развитието на нисковъглеродна ВЕИ енергетика и да се гарантира развитието и стабилността на сектора в дългосрочен план.

WHEN WILL ELECTRONIC JUSTICE BE INTRODUCED?

Pavel Tsanov and Boris Strijlev

The introduction of a brand-new electronic management system in the judiciary on 1 July 2021 is an encouraging step towards the introduction of a comprehensive and long-awaited e-justice system.

Is the possibility for all parties participating in proceeding and for the court itself to carry out certain procedural actions online now finally within reach? This will naturally include full access to case files while also providing a platform for communication with the court.

Going digital will accelerate justice administration and improve its quality, transparency and predictability. This is important in the context of judicial reform, but also in the context of economic development.

The new system comprises two main environments – external (or the Single e-Justice Portal, eJP) and internal (Single Court Information System, CIS), which are intended to interact and facilitate both the parties to proceedings and court staff. It is planned that the eJP will enable citizens/parties to submit documents, perform other procedural actions, make inquiries relating to cases, etc. online.

The internal information system CIS will, in its turn,

КОГА ЩЕ СЕ ВЪВЕДЕ ЕЛЕКТРОННО ПРАВОСЪДИЕ?

Павел Цанов и Борис Стрижлев

Въвеждането от 01.07 тази година на изцяло нова електронна система за управление в съдебната власт е окуражаваща стъпка към въвеждане на цялостно и чакано от всички електронно правосъдие

Приближаваме ли се до възможността всички страни в процеса и самият съд да извършват определени процесуални действия изцяло онлайн? Разбира се, това включва и пълния достъп до всички материали по делото, но предвижда и платформа за комуникация със съда.

По този начин ще се ускори правосъдието, като същевременно се подобри неговото качество, транспарентност и прогнозируемост. Това би имало важно значение в контекста за съдебната реформа, но и в стопанското развитие.

Новата система включва две основни среди – външна (ЕПЕП – Единен портал за електронно правосъдие) и вътрешна съдебна (ЕИСС – Единна информационна система на съдилищата), които следва да си взаимодействат в улеснение на страните и служителите на съда. Планира се ЕПЕП да предоставя възможност на гражданите/участниците в процеса да подават документи и да извършват други процесуални действия онлайн, да правят справки по делата и др.

Вътрешната информационна система – ЕИСС, от своя страна, ще се ползва от служителите на съ-

be used by court staff and magistrates. The CIS will enable e-filing and contain all documents created or submitted by the parties within the proceedings. The successful alignment of the eJP and the CIS will enable courts and their staff to receive real-time information about the actions of the parties to proceedings.

The third element and pillar of the e-Justice concept, the so-called e-summons, is intended to above all ensure the desired flexibility and dynamism of the process. The recently enacted legal framework in this area provides that all public authorities, financial institutions, utility companies and lawyers, as well as any party that explicitly requests it, are to be summoned only electronically. The efficient operation of the system will see a gradual reduction of delays in cases, with bad faith chicanery in the courtroom expected to be gradually stamped out.

However, in order to ensure the robust use of these systems in the judiciary, certain technical gaps, including access to information by software specialists, to ensure that the independence of the judiciary is not jeopardised, need to be further addressed.

In practice, the parties currently registered in the eJP do not have the possibility to look up cases and review the content of acts issued by the court on specific cases (even with a qualified e-signature).

This is a serious hindrance to the work of legal advisors as prior to the introduction of the new system a significant number of courts had their own platforms (websites) where they maintained up-to-date information on cases with the possibility to perform online searches and references. With the adoption of the amendments in question, the 'autonomy' of courts in this respect was terminated and their platforms have either been deleted or are no longer maintained and updated.

It is imperative, in the first place, to provide a possibility for making detailed online case searches and reviewing the content of judgments and other court documents. At present, without access to specific cases, only the dates of a particular court decision are visible, without the option of opening the document.

дебната власт. В нея ще се образуват електронните дела и ще се съдържат всички документи, създадени или предоставени от участниците в процеса. Това означава, че посредством успешната координация между ЕПЕП и ЕИСС, съдът и неговите служители ще получават информация в реално време за всички действия на страните.

Третият елемент и стълб на концепцията за е-правосъдие, който най-вече следва да осигури желаната гъвкавост и динамичност на процеса, е т.нар. електронно призоваване. Новата правна рамка в тази връзка предвижда всички държавни органи, финансови институции, дружествата за комунални услуги и адвокатите, както и изрично поискалите страни, да се призовават само по електронен път. При ефективна работа на системата по този начин неизбежно с времето ще отпаднат забавянията по делата и недобросъвестното „шिकаниране“ на процеса.

За да се осигури стабилно използване на тези системи в правосъдието е необходимо обаче да бъдат допълнително обсъдени някои технически пропуски, включително достъпа до информация на софтуерни специалисти, касаещи и независимостта на съдебната власт.

На практика, на този етап регистрираните в ЕПЕП лица са лишени от възможността (дори с квалифициран електронен подпис) да извършват проверки по делата и да преглеждат съдържанието на издадените от съда актове по конкретно дело.

Това е сериозна спънка в работата на правните консултанти, тъй като преди въвеждането на новата система, значителна част от съдилищата разполагаха със собствени платформи (уебсайтове), в които поддържаха актуална информация за делата с възможност за справка. Откакто бяха приети коментираните законодателни промени, посочената „автономност“ на съдилищата бе прекратена, съответно, техните платформи са или заличени, или не поддържат актуална информация.

Задължително е, на първо време, осигуряването на възможност за извършване на подробни онлайн справки по делата и преглед на съдържанието на съдебни актове и други документи. При сегашната липса на достъп до конкретно дело по него са видими единствено датите на постановяване на определен съдебен акт, без опция за отваряне на документа.

Допълнителен бонус би представлявало осигуряването на онлайн достъп до всички материали

An added benefit will be providing online access to all the case materials (evidence, etc.), which would relieve court staff of the burden of daily telephone inquiries.

It will also be important to develop further the 'document templates' module, which has already been planned and will enable the parties to submit the relevant documents (applications, requests for enforcement orders, etc.) to court using the correct forms.

Such an innovation would be of great benefit to those litigants without legal background and would therefore ensure accessible and visible justice for citizens.

The issue of parallel proceedings in a 'physical' and online environment should also be addressed. The potential for gaps in the simultaneous use of electronic and 'paper' models exists due to the different summons regime (at present) for the different categories of subjects/participants in the process. For example, for certain persons – credit and financial institutions, notaries, etc., the summons is now done only electronically – by eJP or electronic registered mail.

For lawyers, however, the new model for summons will only apply from June 2022, which means that the 'old' regime is still in force for them. For other persons, the serving of summons by electronic means is currently an option but not an obligation, i.e. a 'physical' address may still be specified in the pleadings to receive paper notices and summonses.

We recommend that a uniform regime for summoning the participants in proceedings be established as soon as practicable to reduce the risk of procedural missteps. At this stage, this is planned to happen by 30 June 2022.

It should also be possible to register in the system using the QES in order to avoid the generation of paper forms and unnecessary visits to court. This would greatly facilitate the procedure and motivate individuals to start using the system, as it would avoid confronting ambiguities of various kinds, for example, which institution (which court) and how the application has to be submitted in order for the

(доказателства и др.) по конкретно дело, което ще разтовари служителите на съда от ежедневни справки по телефона.

Важно ще бъде също така доразвиването на вече планирания модул „формуляри на документи“, чиито образци страните да могат да ползват, за да подават към съдилищата съответните документи (искови молби, заявления за издаване на заповед за изпълнение и др.).

Подобна иновация би била от изключителна полза за онези участници в процеса, които не разполагат с юридическо образование, съответно би осигурила достъпно и видимо правосъдие за гражданите.

Следва да бъде разгледан и въпросът за паралелното протичане на производствата във „физическа“ и в онлайн среда. Потенциал за допускане на пропуски при едновременното използване на електронен и „хартиен“ модел съществува поради различния режим на призоваване (към настоящия момент) по отношение на различните категории субекти/участници в процеса. Така например, за определени лица – кредитни и финансови институции, нотариуси и др, призоваването вече се извършва само електронно – чрез ЕПЕП или електронна препоръчана поща.

За адвокатите обаче новият модел за призоваване ще се прилага едва от юни 2022 г., което означава, че за тях все още в сила е „старият“ режим. За останалите лица връчването по електронен път към момента представлява опция, но не и задължение, тоест все още в материалите към съда може да бъде посочен „физически“ адрес, на който да се получават съобщения и призовки по делото на хартиен носител.

Препоръчваме в най-кратки срокове да бъде предвиден унифициран режим за призоваване на всички участници в процеса, което ще намали риска от извършване на процесуални нарушения. На този етап е планирано това да се случи до 30 юни 2022 г.

Трябва да се осигури също възможност за регистрация в системата чрез КЕП с цел избягване на генерирането на хартиени формуляри и излишни посещения в съда. Това значително би улеснило процедурата и би мотивирало лицата да започнат да използват системата, тъй като ще се избегне сблъскването с неясноти от различно естество, например - пред коя институция (кой съд) и по какъв ред следва да бъде подадено заявлението, за да може лицето да придобие качество-

individual to become a registered 'user' of the eJP.

Finding efficient solutions to the above issues is essential for the successful operation of the 'three pillars' of e-Justice, which will inevitably speed up court proceedings, ensure easier traceability of cases, respectively provide the necessary guarantees for citizens and businesses in terms of protecting their legitimate rights and interests.

то „потребител“ на ЕПЕП.

Намирането на ефикасни решения по горните въпроси е от съществено значение за успешната работа на „трите стълба“ на електронното правосъдие, което неминуемо ще ускори съдебните производства, ще осигури по-лесната проследимост на делата, съответно ще предостави нужните гаранции за гражданите и бизнеса по отношение на защитата на техните законни права и интереси.

THE FUTURE OF CRYPTOCURRENCIES

Asen Apostolov

An indisputable trend in the domain of digital assets in recent years has been the growing interest in cryptocurrencies worldwide, fuelled by the rising price of these assets on the so-called crypto currency exchanges, on the one hand, and the better understanding and greater uptake of the blockchain technology that accompanies cryptocurrency development, on the other hand. In this sense, a number of businesses around the world, including start-ups, are gradually turning their attention to virtual assets and staking their development on the blockchain concept that has been gaining strong momentum.

Indicative in this regard is not only the greater participation of an increasing number of institutional investors (investment funds and listed companies such as Tesla, Inc.) on the cryptocurrency market. It has also triggered an increase in the number of traders providing blockchain-based services.

Although in certain countries (such as the USA) cryptocurrencies are beginning to be increasingly regarded as a legitimate investment asset, from a purely legal point of view the road to their mass adoption cannot circumvent legal regulation.

БЪДЕЩЕТО НА КРИПТОВАЛУТИТЕ

Асен Аностолов

Несъмнена тенденция от последните години в полето на дигиталните активи е повишаващият се интерес към криптовалутите в световен мащаб. Причина за това е от една страна покачващата се цена на този тип активи на т.нар. борси за търговия, а от друга – все по-голямото разбиране и разширено приложение на съпътстващата криптовалутите блокчейн технология (blockchain technology). В този смисъл редица бизнеси по света, включително start-up компании, обръщат поглед към виртуалните активи и базират свои разработки на набиращата скорост блокчейн концепция.

Показателно в това отношение е не само завишеното участие на все повече институционални инвеститори (инвестиционни фондове, както и публични компании, например Tesla, Inc.) на пазара на криптовалути, но и увеличаването на броя търговци, предоставящи услуги, базирани на блокчейн.

Независимо от факта, че в определени държави (например САЩ) криптовалутите все повече започват да бъдат разглеждани като легитимен инвестиционен актив, от чисто правна страна пътят към т.нар. масово приемане (mass adoption) на същите не може да не мине през тяхната юридическа регулация.

In this regard, initial steps have been taken at EU level through the so-called Fifth Anti-Money Laundering Directive, which has introduced a set of largely uniform rules for the providers of cryptocurrency-related services (trading exchanges, digital asset custody wallets, etc.) in the context of prevention of money laundering. These entail obligations for customer due diligence (conducting detailed checks), money tracing, etc. For their part, some EU Member States have taken independent legislative action and introduced certain regulation in the sector. For example, countries such as Malta, Germany and France have each introduced extensive regulatory measures that are flexible and versatile at the same time.

Growing investor interest in cryptocurrencies, the risks associated with cryptocurrencies and the set of non-uniform legislative solutions at EU level continue to affect the cryptocurrency market, which is still immature, thereby necessitating the proposal for a further level of regulation. In this respect, as part of the European Digital Finance Package, the European Commission has proposed the adoption of a Regulation on markets in crypto-assets (the so-called Market in Crypto-assets Regulation). The planned innovations in this area are expected to be finally adopted within the next one to two years, with the entry into force of the Regulation likely to be postponed until 2024.

This first comprehensive legal framework at EU level in the area of crypto assets envisages the establishment of a licensing regime for all traders operating in the cryptocurrency market and the provision of financial services expressly covered by the Regulation, including but not limited to: crypto assets exchange for fiat currency (i.e. legal tender) or other cryptocurrencies, operating platforms for trading in such assets, custody and management of crypto assets on behalf of third parties, providing related advice, etc. Rules on the issuance of virtual assets (in the framework of so-called Initial Coin Offering (ICO) procedures) are also foreseen. These are expected to establish a system of obligations for the issuers concerned in relation to the disclosure of information and the transparency of their activities.

Първоначални стъпки на ниво ЕС в тази връзка бяха направени посредством т.нар. Пета директива срещу изпирането на пари, която въведе до голяма степен уеднаквени правила за доставчиците на свързани с криптовалутни услуги (борси за търговия, портфейли за съхранение на дигитални активи и т.н.), разбира се, изцяло във връзка с превенцията на изпирането на пари – задължения за комплексни проверки на клиенти, проследяване на парични потоци и т.н. На свои ред някои държави в ЕС предприеха самостоятелно законодателни инициативи и въведоха известна регламентация в сектора. Така например държави като Малта, Германия и Франция въведоха по-задълбочени, но същевременно с това и разностранни регулаторни мерки.

Именно набиращият скорост инвеститорски интерес към криптовалутите, рисковете, свързани със същите, както и съвкупността от нееднаквени на равнище ЕС законодателни разрешения, засягащи този все още неузрял пазар, наложиха предлагането на последващо ниво на регулации в областта. В тази насока, като част от Европейския пакет за дигитални финансови услуги (Digital Finance Package), Европейската комисия предложи приемането на Регламент относно пазарите на криптоактиви (т.нар. Market in Crypto-assets Regulation). Планираните нововъведения в областта се очертава да бъдат окончателно приети в рамките на следващите една до две години, а самото влизане в сила на регламента вероятно ще бъде отложено за 2024 г.

В тази първа всеобхватна правна рамка на ниво ЕС в сферата е предвидено създаването на лицензионен режим за всички търговци, опериращи на този пазар и предоставящи изрично уредените в регламента финансови услуги, включително, но не само: обмен на криптоактиви срещу фиатна валута (fiat currency, т.е. законно платежно средство) или други криптовалутни, управление на платформи за търговия с такива активи, попечителство и управление на криптоактиви от името на трети страни, предоставяне на свързани консултации и т.н. Предвидени са и правила относно емитирането на виртуални активи (в рамките на т.нар. Initial Coin Offering - ICO процедури), чрез установяване на система от задължения за съответните издатели във връзка с оповестяването на информация и прозрачността на тяхната дейност.

Технологично криптовалутите са базирани на т.нар. distributed ledger technology (технология на

From a technological perspective, cryptocurrencies are based on the so-called distributed ledger technology (DLT), which is in fact the blockchain technology itself. By virtue of its intrinsic characteristics, DLT is often seen as a technology with the potential for future application in various areas of business, administrative management, process tracking, database building, etc.

Unlike a traditional centralized database where each record of information is validated by a single administrator (one central location), in DLT records are shared across the network. The digital system itself does not exist in one specific location, but all participants and devices that access it and act as its constituent parts (the so-called 'nodes') can make and validate records, regardless of their physical location.

In effect, a ledger (practically an accounting register) contains records of transactions concerning different assets. These can be both tangible (movable and immovable property, for example) and intangible – securities, crypto-assets, etc. The advantages of this system are that the participants are able to verify the relevant transactions, removing the need for this process to be mediated by a third party (a single central unit or administrator). Once a transaction has been recorded in the database, it is immutable, and its history can be traced by anyone with access to the system.

The value of such a technology lies in the possibility of its widespread use in various areas, including property registry, registration of deed transactions, cash flow tracking, etc.

DLT also enables the conclusion of the so-called 'smart contracts'. In summary, these are programming code through which interested parties can set various parameters of their contractual relationship, including price, terms, typed conditions, facts and circumstances, etc. The technological potential of 'smart contracts' could go as far as to completely change the future of industries and business areas such as banking and finance, healthcare, insurance, etc.

What differentiates a smart contract from a standard contract is that the clauses in it are set as program-

разпределения регистър – „TPP“, каквато всъщност е и самата блокчейн технология). По своите съществени характеристики TPP често бива разглеждана като технология, която в бъдеще има потенциала да намери приложение в различни сфери на бизнеса, административното управление, проследяването на процеси, изграждането на бази данни и т.н.

За разлика от традиционната централизирана база данни, в която всеки запис на информация се потвърждава от единен администратор (едно централно място), при TPP записите в мрежата са споделени. Самата цифрова система не съществува на едно конкретно място, а всички участници и устройства, които имат достъп до нея и я съставляват (т.нар. nodes), могат да извършват записи и да валидират същите, независимо къде са локализирани.

Представляващ на практика един счетоводен регистър, „леджърът“ (ledger) съдържа записи за транзакции, касаещи различни активи. Те могат да бъдат както материални (движими и недвижими вещи например), така и нематериални – ценни книжа, криптоактиви и др. Предимствата при тази система са свързани с това, че участниците в нея верифицират съответните транзакции, като необходимостта от опосредяването на този процес от трета страна (единно централно звено – администратор) отпада. След като съответната транзакция бъде записана в базата данни, тя е неизменима, а нейната история може да бъде проследена от всеки с достъп до системата.

Стойността на подобна технология се състои във възможността за широкото ѝ използване в различни области, в т.ч. би могла да бъде свързана с водене на имотни регистри, регистрация на нотариални сделки, проследяване на парични потоци и др.

Именно на база TPP могат да бъдат сключвани и т.нар. „умни договори“ (smart contracts). Обобщено, същите представляват програмен код, чрез който заинтересованите лица могат да задават различни параметри на своите договорни отношения, включващи цена, срокове, типизирани условия, факти и обстоятелства и т.н. Технологичният потенциал на „умните договори“ може да достигне дотам, че изцяло да промени бъдещето на индустрии и сфери на дейност като банкиране и финанси, здравеопазване, застраховане и др.

Това, което отличава „умния договор“ от стандартния е, че клаузите в него са зададени като

ming code running through blockchain technology. Initially set as ready-to-execute arrangement, when the contract is entered into (the participants verify the execution) and when the relevant circumstance occurs (e.g. funds flow into the counterparty's wallet), the contract's stipulations are executed automatically.

In a sense, the smart contract resembles a letter of credit in certain characteristics, with the significant difference, of course, that with a letter of credit we have a clear centralization around the person managing the 'automatic' process – the bank.

The risks associated with the use and trading of cryptocurrencies and the relative lack of clarity and certainty regarding the utilitarian application of blockchain technology are well known and should be subject to legal regulation.

програмен код, работещ през блокчейн технологията. Първоначално зададени като готови за изпълнение уговорки, при сключването на договора (участниците верифицират сключването) и при настъпването на съответното обстоятелство (например постъпване на средства в портфейла на контрагента) клаузите на договора на практика се изпълняват автоматично.

В известен смисъл по определени свои характеристики „умният договор“ наподобява акредитива, с тази съществена разлика, разбира се, че при акредитива имаме ясна централизация около лицето, управляващо „автоматичния“ процес – банката.

Разбира се, рисковете, свързани с използването и търговията с криптовалути, както и липсата на пълнота яснота и сигурност относно утилитарното приложение на блокчейн технологията, са добре познати и следва да бъдат предмет на правна регулация.

ARE DUAL-QUALITY GOODS ALLOWED UNDER EU LAW?

Ventsislav Semkov

The potential different quality of the same products sold under the same brand in different markets within the EU has often been discussed in public and among the society with growing concern.

Undoubtedly, one of the main objectives of the European Union is to ensure the free movement of goods, respectively the creation of a single market that promotes innovation in product markets and the creation of more opportunities for businesses, as well as greater choice for consumers in Europe.

As consumers have the freedom to buy products of their choice, economic operators should also have the freedom to market and sell the goods they produce with different compositions and/or characteristics, provided that they comply with EU law.

ДОПУСКА ЛИ ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ ДВОЙНО КАЧЕСТВО НА СТОКИТЕ?

Венцислав Семков

Досега често в публичното пространство и сред обществото, с тревога се обсъжда евентуалното различно качество на едни и същи изделия, продавани под една и съща марка на различните европейски пазари.

Несъмнено, една от основните цели на Европейския съюз е осигуряване свободното движение на стоките, респективно изграждането на Единен пазар, който да насърчава иновациите в продуктовете пазари и създаването на повече възможности за предприятията, както и по-голям избор за потребителите в Европа.

Тъй като потребителите имат свободата да купуват продукти по свой избор, стопанските субекти също следва да разполагат със свобода при предлагането на пазара и продаването на произведените от тях стоки с различен състав и/или характеристики, при условие че спазват законодателството на европейско ниво.

It is, however, a worrying situation when seemingly identical goods with differences in their composition and characteristics are offered and consumers are thus being misled into making a purchase decision that they would not otherwise make. By misleading consumers and distorting demand, the proper functioning of effective competition in the relevant markets is jeopardised.

The issue of differences in the quality characteristics of products is directly linked to the nature of the functioning of the single market and to consumer trust. In other words, consumers make an associative link between brands, products and quality and therefore expect a product of the same brand and/or appearance to conform to the same quality standard, regardless of the Member State in which it is sold.

Although the matter concerns supply and demand, it should be acknowledged that there are cases in which the same goods, marketed as identical but having different quality, taste, texture or other characteristics, are sold at prices that vary considerably in the different Member States and that in some cases higher prices are charged for lower-quality products. Concerns have also been voiced that laboratory results have confirmed that lower quality products may contain less healthy combinations of ingredients, which constitutes an infringement of the principle of equal treatment of all consumers and puts their health at risk.

Until recently, EU law did not contain explicit provisions on the marketing of dual-quality goods. The EU relied on the application of existing legislation governing other public relations indirectly related to dual-quality goods to regulate the matter. This was expected to be achieved through the established food safety guarantees, on the one hand, and by improving consumer awareness of the marketing of goods, on the other, as well as through mechanisms to ensure that consumers are not being misled or exposed to aggressive marketing.

Regrettably, the application of such an indirect and unfocused approach by the EU in seeking a solution to the supply of dual-quality goods did not achieve the desired result. This was confirmed by a study conducted by the European Commission in mid-2019 which found differences in the ingredients

Притеснително е обаче, когато идентични наглед стоки, с разлика в техните състав и характеристика се предлагат и по този начин се заблуждават потребителите да вземат решение за покупка, което в противен случай не биха взели. По този начин, въвеждайки потребителите в заблуждение и изкривявайки търсенето, се застрашава и нормалното функциониране на ефективната конкуренция на съответните пазари.

Въпросът с разликите в качеството е пряко свързан със същността на функционирането на Единния пазар и с доверието на потребителите. Иначе казано, потребителите правят асоциативна връзка между марка, продукт и качество, като съответно очакват продукт от една и съща марка и/или с еднакъв вид да има същото качество, независимо в коя държава членка се продава.

Въпреки че това е въпрос на предлагане и търсене не може да не се отбележи, наличието на случаи, когато едни и същи стоки, предлагани като идентични, но с различно качество, вкус, консистенция или други характеристики, се продават на цени, значително различаващите се в различните държави членки, понякога по-високи при по-некачествените продукти. Опасения буди и обстоятелството, че лабораторните резултати потвърждават, че продуктите с по-ниско качество може да съдържат по-малко здравословни комбинации от съставки, като по този начин нарушават принципа на равно третиране на всички потребители и съответно така се излага на риск тяхното здраве.

Доскоро в законодателството на Европейския съюз липсваше изрична уредба относно предлагането на стоки с двойно качество. ЕС разчиташе, че въпросът ще бъде разрешен чрез прилагането на съществуващите нормативни актове, уреждащи други обществени отношения, косвено свързани с двойното качество на стоки. Това се очакваше да бъде постигнато, от една страна, чрез установените гаранции за безопасността на хранителните продукти, от друга страна, чрез подобряване информираността на потребителите при предлагането на стоките и, от трета страна - чрез механизми, гарантиращи, че потребителите няма да бъдат заблуждавани или излагани на агресивен маркетинг.

За съжаление, прилагането на един такъв индиректен и неконцентриран подход от страна на ЕС при търсенето на решение за преодоляване на предлагането на стоки с двойно качество, не даде желанния резултат. Това се потвърди от из-

for about one-third of the tested foods that were not clearly displayed on the product labels. In early 2021, it was established that in more than half of all tested products, there were significant taste differences in the national versions of the same products.

In response to the emerging need for explicit regulation of the supply of goods with different quality characteristics, the European Union, acting through its legislative bodies, adopted Directive (EU) 2019/2161 of the European Parliament and of the Council of 27 November 2019 amending Directive 2005/29/EC of the European Parliament and of the Council concerning unfair business-to-consumer commercial practices. A provision has been added according to which offering identical goods bearing the same brand name in different Member States if there are "significant differences in composition or characteristics" is to be regarded as a misleading commercial practice. Although the wording of the provision leaves room for interpretations in various aspects, it also provides for a legitimate exception where the law or objective factors justify the existence of such a difference. In either, however, neither a definition nor criteria have been elaborated, which makes the strict application of the provision difficult in practice.

It is further unclear how national authorities should assess and approach each case, which is a major stumbling block in the application of Community law.

It would be useful as it is crucial to address the issue of dual quality through the adoption of rules that provide consumers with accurate and easy-to-understand information on the differences in product composition. In order to avoid the risk of consumers being misled, rules could also be envisaged to prohibit (where a company intends to place a product on the market of different Member State that differs in terms of its characteristics from the local 'original') such a product from being labelled and branded in an apparently identical way. In this context, manufacturers could introduce a logo on the packaging indicating that the content and quality of products of the same brand are the same in different Member States.

It remains to be seen whether the new explicit, yet concise, legislative approach of the European Union

вършено проучване на Европейската комисия, с което през средата на 2019 г. се установиха различия в съставките за около една трета от изпитваните храни, които не са видими от информацията върху опаковката. В началото на 2021 г. пък се установи, че в повече от половината продукти, обект на проведени изследване, са открити значими вкусови разлики на националните версии на един и същ продукт.

В отговор на назрялата необходимост от изрична уредба на предлагането на стоки с двойно качество, Европейският съюз, посредством законодателните си органи, прие Директива (ЕС) 2019/2161 на Европейския парламент и на Съвета от 27 ноември 2019 година, с която се изменя Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно нелоялните търговски практики. Бе добавен текст, съгласно който следва да се счита за заблуждаваща търговска практика предлагането на идентични стоки, с еднаква марка в различните държави членки, ако са налице „значителни разлики, в състава или характеристиките“. Макар и тази формулировка да позволява тълкувания в различни посоки, се предвижда и легитимно изключение, когато закон или обективни фактори, обосновават това различие. И в двата случая, обаче, липсват дефиниция и критерии, което на практика силно затруднява стриктното прилагане на тази разпоредба.

Не е ясно по какъв начин националните органи следва да оценяват и подхождат към всеки отделен случай, което до голяма степен ги блокира при прилагането на общностното право.

Полезно и от ключово значение за справяне с двойното качество, би било предвиждането на правила за предоставянето на точна и лесна за разбиране информация на потребителите относно разликите в състава на продуктите. За избягване на риска от заблуждение на потребителите, биха могли да се предвидят и правила, въвеждащи забрана (в случай че дружество възнамерява да пусне на пазара на различна държава членка продукт, който се различава според определени характеристики от местния „оригинал“), такъв продукт да бъде етикетирани и да носи същата марка по привидно идентичен начин. В този контекст, производителите биха могли да въведат лого върху опаковките, което да показва, че съдържанието и качеството на продуктите от една и съща марка са еднакви в различните държави членки.

Предстои да разберем дали чрез новия изричен,

will minimize the marketing of goods as identical despite having different composition and/or characteristics, as the transposition of the amendments by Directive (EU) 2019/2161 should be completed by the Member States by 28 November 2021.

In this regard, a draft law amending and supplementing the Consumer Protection Act has been drawn up which will be tabled to Parliament for consideration once the public consultation has been concluded.

It nevertheless seems that the Bulgarian lawmaker has once again only reproduced the provisions of the Directive verbatim, taking a highly formalistic approach to fulfilling its obligation to transpose the relevant requirement in national law. However, as we have pointed out, this is unlikely to achieve the desired goal of precluding the sale of products with the same brand that differ in terms of their quality characteristics. Moreover, the requirement to point out certain differences in small print on the label cannot be regarded as a solution to the problem. It is necessary for the national Parliament to regulate the matter in a way which effectively ensures that the goods sold are of the same quality. Of course, no effort should be spared for clear regulations from the European Union in this regard, as current rules are clearly incapable of solving the problem.

но все пак лаконичен законодателен подход на Европейския съюз ще се минимизира предлагането на стоки като идентични, но с различни състав и/или характеристики, тъй като транспонирането на измененията с Директива (ЕС) 2019/2161 следва да се извърши от държавите членки в срок до 28.11.2021 г.

В тази връзка, има изготвен проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за защита на потребителите, чието обществено обсъждане е приключило и предстои да бъде внесен за разглеждане от Народното събрание.

Изглежда, обаче, че българският нормотворец отново само дословно е възпроизвел разпоредбите на Директивата, като формално ще изпълни задължението си за тяхното имплементиране в българското законодателство, но както посочихме едва ли по този начин ще постигнат така желаната цел на пазара да не се продават еднакво изглеждащи продукти с една и съща марка, но с различно качество. При това отбелязването на някои различия, с малки букви на етикета не може да бъде решение на въпроса. Необходимо е българският законодател да уреди материята по начин, който позволява ефективното осигуряване на едно и също качество на продаваните стоки. Разбира се, не трябва да се пестят усилия и за ясни регулации от Европейския съюз в тази насока, тъй като сегашните очевидно не могат да решат въпроса.

IS VAT PAYABLE WHEN TRANSFERRING IMMOVABLE PROPERTY AS LIQUIDATION SHARE?

Milena Gaidarska

The Value Added Tax Act (VATA) permits, by virtue of a resolution of the General Meeting, a liquidation share to be paid in kind (instead of a monetary payment) by transferring to a shareholder the ownership over part of the company's assets, including title in immovable property. One may raise the question whether such specific transfer of property as a liquidation share (if executed by a company

ДЪЛЖИ ЛИ СЕ ДДС ПРИ ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА НЕДВИЖИМ ИМОТ КАТО ЛИКВИДАЦИОНЕН ДЯЛ?

Милена Гайдарска

Законът допуска по решение на общото събрание ликвидационният дял вместо в пари да бъде изплатен в натура, като на съдружник или акционер се прехвърли собствеността върху част от имуществото на дружеството, включително недвижими имот. Поставя се въпросът дали такова специфично прехвърляне на имот като ликвидационен дял (ако е извършено от дружество, регистрирано по ЗДДС) изобщо би трябвало да

registered under VATA) should be treated as a taxable supply under the VATA at all and, if so, how the taxable amount should be determined.

In several of its interpretative guidelines on the matter, the National Revenue Agency (NRA) has approached the matter (perhaps predictably) from a rather formal perspective and naturally in the interest of public revenue collection maximization, by putting forward the view that the transfer of property as a liquidation share is to be treated as an ordinary supply of goods against consideration.

In this sense, the understanding of the NRA suggests that if the transaction involves a transfer as a liquidation share of a new building or a regulated plot of land, VAT should be charged. Respectively, if the subject of the transfer is an old building (put into exploitation more than 5 years before the transaction) or a land adjacent to an old building, the transaction will be exempt from the requirement for payment of VAT.

In determining the tax base in accordance with NRA's stated position, the market value of the property to be transferred as a liquidation share, determined on the basis of a market valuation prepared by a licensed valuer, should be the starting guideline.

This approach of the tax authorities in treating the liquidation share paid in kind is also reflected at the corporate tax level, insofar as the company transferring the property as liquidation share will, in the event of a positive difference between the market value and the accounting value, have grounds to incur corporate tax.

However, the NRA's understanding of the treatment of the transfer of property as a liquidation share is not shared by the court practice, which rightly stipulates that when performing an activity outside the scope of the independent economic activity, business entities do not act as tax obliged persons within the meaning of VATA. The mere holding of shares in a trading company is generally not treated as the carrying on of an independent economic activity and, accordingly, income from an independent economic activity – dividend and liquidation share should remain outside the scope of VAT, whether paid in cash or in kind.

In fact, with regard to dividends, a constant case law of the European Court of Justice exists, according to which no VAT should be charged when

се третира като облагаема доставка по смисъла на ЗДДС и ако да – как следва да се определи данъчната основа.

В няколко свои тълкувателни писма по темата НАП подхожда към въпроса (може би очаквано) твърде формално и естествено в интерес на фиска, като лансира тезата, че прехвърлянето на имот като ликвидационен дял е нито повече, нито по-малко обикновена възмездна доставка на стока.

В този смисъл, според разбирането на НАП, ако става въпрос за прехвърляне като ликвидационен дял на нова сграда или на урегулиран поземлен имот, ДДС трябва да се начисли, а съответно, ако предмет на прехвърляне е стара сграда (въведена в експлоатация преди повече от 5 години) или прилежащ терен към стара сграда, сделката би била освободена.

При определяне на данъчната основа съгласно становището на НАП следва се изхожда от пазарната стойност на прехвърляния като ликвидационен дял имот, определена на база изготвена от лицензиран оценител пазарна оценка.

Този подход на данъчните органи при третирането на ликвидационния дял, изплатен в натура, дава отражение и на плоскостта на корпоративното облагане, доколкото в дружеството, което прехвърля имота като ликвидационен дял, при положителна разлика между пазарната и счетоводната стойност ще възникне и основание за налагане на корпоративен данък.

Разбирането на НАП относно третирането на прехвърлянето на имот като ликвидационен дял обаче не се споделя от практиката на съда, който правилно приема, че при осъществяване на дейност извън обхвата на независимата икономическа дейност стопанските субекти не действат като данъчно задължени лица по смисъла на ЗДДС. Само по себе си притежаването на акции или дялове от търговско дружество в общия случай не се третира като осъществяване на независима икономическа дейност и съответно приходите от – дивидент и ликвидационен дял би следвало да останат извън приложното поле на облагане с ДДС.

Всъщност по отношение на дивидентите е налице и трайната практика на Съда на Европейския съд, съгласно която при изплащане на дивидент не следва да се начислява ДДС. По аналогия е логично да се приеме, че по същия начин от гледна точка на ЗДДС следва да бъде третирано и из-

dividend is paid to a shareholder. By analogy, it is logical to assume that the payment of a liquidation share, whether in cash or in kind by way of a transfer of property, should also be treated in the same way from VATA perspective, because the receipt of a liquidation share constitutes an exercise of company rights – the shareholder receives property corresponding to their share in the capital.

The transfer of a property as a liquidation share could result in an obligation for the company to repay part of the tax credit used during the acquisition of the property by the company if, according to the depreciation programme chosen, the asset in question is not yet fully depreciated as of the date of its transfer as a liquidation share to the shareholder. However, the need for such an adjustment within the company is irrelevant to the treatment of the liquidation share from a VATA perspective.

According to the Constitution, Bulgaria is a state governed by the rule of law, which implies that all citizens, but also all public authorities and institutions, must comply with the laws and the rulings of the Bulgarian courts. We can only hope that the tax authorities will take into consideration the judicial practice and will accept the court's arguments on the specific nature of the liquidation share, be it in cash or in kind, leaving it outside the scope of VATA.

плащането на ликвидационен дял, независимо дали това става в пари или в натура посредством прехвърляне на имот, защото получаването на ликвидационен дял представлява реализация на дружествени права – съдружникът получава имущество, което съответства на дела му в капиталта.

Прехвърлянето на имот като ликвидационен дял би могло да доведе до задължение за дружеството да възстанови част от ползвания при придобиването на имота от дружеството данъчен кредит, ако съобразно избраната амортизационна програма, въпросният актив към датата на прехвърлянето му като ликвидационен дял към съдружника все още не е напълно амортизиран. Необходимостта от такава корекция при дружеството обаче няма отношение към третирането на ликвидационния дял от гладна точка на ЗДДС.

По Конституция България е правова държава, което предполага, че всички граждани, но и всички държавни органи и институции, трябва да съблюдават законите и да изпълняват решенията на българския съд. Само можем да се надяваме, че данъчните органи ще се съобразят със съдебната практика и ще възприемат доводите на съда относно специфичната природа на ликвидационния дял, бил той в пари или в натура, като го оставят извън приложното поле на ЗДДС.

WHEN CAN AN EMPLOYER LAWFULLY TERMINATE AN EMPLOYMENT CONTRACT DUE TO DOWNTIME?

Radost Georgieva

In the context of the economic difficulties that employers encountered last year either due to temporary suspension of activities imposed by the administrative authorities or due to a decision taken by the employers themselves to completely discontinue certain activities in the enterprise as a last resort and due to the inability to provide employment to their staff, a substantial number of employers have resorted to termination of employment due to downtime.

КОГА РАБОТОДАТЕЛЯТ МОЖЕ ЗАКОНОСЪОБРАЗНО ДА ПРЕКРАТИ ТРУДОВ ДОГОВОР ПОРАДИ ПРЕСТОЙ?

Радост Георгиева

В контекста на икономическите затруднения, които работодателите изпитват през последната година, било поради наложено от административен орган временно преустановяване на дейност или поради взето от самите работодатели решение за пълно спиране на определени активности в предприятието, като крайна мярка и поради невъзможност да осигурят заетост на своя персонал, немалко от работодателите пристъпват към прекратяване на трудовите правоотношения поради престой.

In practice, it is common for employers to resort to termination of the employment due to downtime on the grounds of Article 328, paragraph 1, item 4 of the Labour Code, without taking into account all relevant circumstances, 'misled' by the fact that they are not obliged to carry out recruitment and to observe the provisions concerning the employee's dismissal protection, when enforcing this termination ground.

However, account should be taken of the fact that termination on the grounds of downtime has its pitfalls, which are clearly outlined in the case law of national courts and of the supervisory authorities responsible for assessing compliance with labour legislation.

There is no doubt that prior to terminating an employment contract on this ground the employer must have first issued an order establishing the period of suspension. The order as a formal requirement for the lawfulness of subsequent dismissal is not sufficient as the suspension of operations may be due to a variety of internal, economic, production, technical or other reasons but must, in any event, be real and affect the activity of the entire undertaking, or a particular division, workshop or another structural unit of the undertaking. The reasons that may prompt the employer to suspend the operations at the undertaking are not for the court to examine beyond the assessment of the existence of an effective suspension of the activity as an objective fact, which has caused certain employees engaged in the suspended operations to be idle.

The cessation of the work of individual employees in a department or another unit that continues to operate with reduced staff and in that sense has not entirely ceased operating but handles a lower volume of work is not sufficient to proceed to dismissal on the ground in question. In this case, depending on the circumstances and the reasons that triggered the cessation of the work carried out by some of the employees of the unit, the employer is required to proceed to dismissal on other grounds that are better suited to the situation (for example, termination due to redundancy, reduction in workload, etc.).

With a view to optimising work processes at the undertaking and ensuring the continued utilisation of the employees affected by the period of

В практиката нерядко работодателите прибегват към прекратяване на трудовото правоотношение поради престой на основание чл. 328, ал.1, т. 4 КТ, без да отчетат всички относими обстоятелства, „подведени“ от факта, че при прилагането на това основание те не са длъжни да извършват подбор, а и да прилагат закрилата срещу уволнение.

Все пак, следва да бъде отчетен фактът, че прекратяването поради престой има своите „подводни камъни“, които са очертани от практиката на съдилищата и на контролните органи по спазване на трудовото законодателство.

Без съмнение, преди да пристъпи към прекратяване на трудов договор на това основание, работодателят следва да е издал заповед, с която установява периода на спиране на дейността. Заповедта като формална предпоставка за законсьобразността на уволнението не е достатъчна, тъй като спирането може да е продиктувано от различни вътрешноорганизационни, икономически, производствено-технически или други причини, но във всички случаи то следва да е реално и да засяга дейността на цялото предприятие, отделно негово звено – отдел, цех или друга структурна единица. Съществуването на причините, поради които работодателят обявява престой в предприятието, само по себе си не е предмет на преценка от съда, извън преценката относно наличието на ефективно временно преустановяване на дейността като обективен факт, който налага определени служители, ангажирани в изпълнението ѝ, да бездействат.

Преустановяването на дейността само на отделни служители от даден отдел или друго звено, което продължава да работи с останалите служители и в този смисъл не е преустановило изцяло дейността си, а работи с намален обем, не е достатъчно, за да се приложи коментираното основание. В този случай според спецификите и причините, обусловили спирането на работата на част от персонала, работещ в звеното, работодателят следва да избере друго основание за уволнение, което отговаря адекватно на ситуацията (например прекратяване поради съкращаване на щата, намаляване обема на работа и т.н.).

С оглед максималното оптимизиране на работния процес в предприятието и използване на работната сила на служителите, засегнати от престоя, работодателят има право при спазване на изискванията в Кодекса на труда да им възлага друга работа или, при невъзможност те да изпълняват други задачи, да заплати възнагражде-

suspension, the employer is entitled, subject to the requirements of the Labour Code, to assign them the performance of other work or, if they are unable to perform other tasks, to pay them salaries during the period of suspension at the rate provided for by law.

Particularly in the situation where employees working in the unit affected by the suspension cannot effectively be assigned to perform other work, the employer is entitled to decide unilaterally to grant paid annual leave. An additional possibility to unilaterally "send" employees on such leave was provided by the law in the amendments introduced due to the state of emergency declared last year and the ongoing epidemic emergency in the country.

The fact that employees are on leave – paid, unpaid, including leave due to temporary incapacity for work – during the duration of the employer's declared work stoppage does not in itself render the dismissal unlawful. The case law now appears to be relatively unanimous on this matter, which has in fact overcome the views held in the past that only the existence of an effective stoppage of work, together with the on-spot presence and inactivity on the part of the employee is a prerequisite for the application of the termination ground in question. Consequently, absence from work due to the taking of leave during the period of suspension of activities is not an obstacle for the termination of the employment relationship on that ground.

Of course, with regard to employees taking leave, it is necessary to take into account whether that leave began before the suspension or whether it continues after the suspension, in order to avoid applying this ground to employees taking, for example, long-term parental leave or the like, who in any event do not work during the period in which the suspension actually occurs and are not effectively affected by it.

The case law also holds that it is sufficient for the lawfulness of the dismissal if the effective suspension of the whole or part of the undertaking has lasted for at least 15 business days, irrespective of whether the suspended activity had already resumed at the date of termination. There is also no obstacle to the termination of an employment contract where the activity which was initially suspended is permanently discontinued. In that case, the employer undoubtedly has other grounds for

ние за престой в предвидения в закона размер.

Особено в ситуацията, в която на служителите, работещи в засегнатото от спирането звено, не може ефективно да бъде възложено изпълнението на друга работа, работодателят има право да вземе решение за едностранно предоставяне на платения годишен отпуск. Допълнителна възможност за едностранно „изпращане“ на служители в такъв отпуск беше предоставена от закона с измененията, въведени по повод на обявеното през миналата година извънредно положение и на продължаващата и към момента извънредна епидемична обстановка в страната.

Обстоятелството, че през времетраенето на обявеното от работодателя спиране на работата, служителите се намират в отпуск – платен, неплатен, включително отпуск поради временна неработоспособност, само по себе си не води до незаконосъобразност на уволнението. По отношение на това обстоятелство съдебната практика понастоящем изглежда относително единна, с което фактически се преодоляха застъпваните в миналото становища, че предпоставка за прилагането на коментираното основание за прекратяването е само наличието на ефективен престой, свързан с явяване на работа и бездействие на служителя. Следователно, неявяването на работа поради ползване на отпуск през периода на спиране на дейността, не е пречка трудовото правоотношение да се прекрати на това основание.

Разбира се, по отношение на ползващите отпуск служители е необходимо да се вземе предвид дали този отпуск е започнал преди спирането на дейността, дали продължава след спирането, за да се избегне прилагането на това основание спрямо служители, ползващи например дългосрочен отпуск поради отглеждане на дете или др., които така или иначе не полагат труд през периода, през който е налице реалното спиране на дейността и ефективно не се засегнати от него.

В практиката също така се приема, че за законосъобразността на уволнението е достатъчно, ако ефективното спиране на работата на цялото предприятие или част от него е продължило поне 15 работни дни, като няма значение дали към датата на прекратяване на трудовото правоотношение спряната дейност вече е била възобновена. Няма пречка също така трудов договор да бъде прекратен и когато дейността, която първоначално е била временно спряна, бъде окончателно преустановена. В този случай без-

termination in addition to the grounds mentioned, for example, closure of part of the undertaking, redundancy.

Notwithstanding the existence of a relatively uniform opinion of the courts on a number of issues concerning the factual circumstances on which the existence of a cessation of activity as a ground for termination of the employment relationship is substantiated, there are also hypotheses in which a different interpretation may be given by the courts when reviewing a dispute.

Therefore, the correct application of the ground for termination, the prerequisites for which are set out in Article 328, paragraph 1, item 4 of the Labour Code, requires an analysis of the specific facts in the context of the reasoned opinions expressed in the acts of the courts and supervisory authorities, in order to assess whether the existence of the ground in question can be sufficiently justified in the particular case.

Such an analysis is also necessary in order to avoid possible abuses by employers, which would undoubtedly have negative consequences for both parties to the employment relationship.

спорно наред с коментираното основание работодателят разполага и с други основания за прекратяване, например поради закриване на част от предприятието, съкращаване на щата.

Независимо от съществуването на относително единно становище на съдилищата по редица въпроси, касаещи фактическите обстоятелства, с които се аргументира наличието на спиране на дейността като основание за прекратяване на трудовото правоотношение, са налице и хипотези, при които в съдебен спор е възможно да бъде дадено различно тълкуване от съдилищата.

Поради това правилното прилагане на коментираното основание за прекратяване, предпоставките за което са очертани в чл. 328, ал.1, т. 4 КТ, изисква анализ на конкретните факти в контекста на разумните становища, намерили израз в актовете на съдилищата и контролните органи, за да се прецени дали в конкретния случай наличието на визираното основание може да бъде обосновано в достатъчна степен.

Такъв анализ е необходим и за да се избегнат възможни злоупотреби от страна на работодателите, каквито безспорно биха имали негативни последици и за двете страни по трудовото правоотношение.

WHAT IS WHISTLEBLOWING ACCORDING TO EUROPEAN UNION?

Asen Apostolov and Ana Krusteva

The regulation of the so-called 'whistleblowing' is an additional guarantee for the observance of law that has a disciplining effect on employers and businesses and provides a mechanism for bringing infringements to light that may otherwise go undetected in areas such as public procurement, product safety and financial services.

As whistleblowing entails certain inconveniences and risks for the whistleblower, the new compliance regime which Member State are required to implement by the end of 2021 has the principal aim

КАКВО Е WHISTLEBLOWING СПОРЕД ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ?

Асен Апостолов и Ана Кръстева

Регулацията относно т.нар. „whistleblowing“ (сигнализиране, разобличителство) представлява допълнителна гаранция за спазването на закона, дисциплиниране на работодателите и предприятията, както и осигуряване на механизъм за разкриването на нарушения, които иначе могат да останат неразкрити в области като обществени поръчки, безопасност на продуктите, финансови услуги.

Тъй като сигнализирането е свързано с определени неудобства и рискове за сигнализиращия, изцяло новият режим на нормативно съответствие (compliance) е насочен към защитата на

of protecting whistleblowers.

The new legal framework will have a direct effect on some businesses, insofar as certain companies will have to develop and put in place internal policies and procedures to ensure that certain categories of persons (the so-called whistleblowers) would be in position to report and give publicity to alleged legal violations within their organisation. The legal framework will have a positive disciplining effect on management to ensure compliance with the new set of rules.

From a legal perspective, the new regime is linked to the transposition of Directive (EU) 2019/1937 of the European Parliament and of the Council of 23 October 2019 on the protection of whistleblowers ('the Directive'). The underlying idea of the recently adopted EU legal framework is to introduce rules on whistleblowing infringement, determine the categories of whistleblowers, the mechanisms for signaling the violations, the relevant protection measures and the competent authorities.

A major topic for business is the so-called substantive scope of Bulgaria's national law, i.e. determining the areas in which infringements are to be reported.

The matter should be followed up at local level, since Member States currently have a choice as to whether to report infringements in the areas specifically listed in the Directive (e.g. public procurement, financial services, competition, tax law, etc.) or whether the scope should be broadened, so that whistleblowing covers a comprehensive range of infringement of both EU and national law.

Any expansion of the areas regulated by national law inevitably results in greater administrative burden for business and should therefore be approached with care and in a gradual manner. Extended substantive scope is envisaged in a number of countries in Europe, including France, Sweden, the Czech Republic and Ireland. In some countries it is even possible to report breaches of ethical rules and standards of conduct (USA).

The Directive defines 'whistleblower' as an ex-

лицата, които подават сигнали за нарушения на правото на Съюза, като следва да бъде въведен от държавите членки до края на 2021 г.

Новата правна уредба ще има директен ефект върху част от бизнеса, доколкото определени компании ще трябва да предвидят вътрешни политики и процедури, обезпечаващи възможността на определени категории лица (т.нар. whistleblowers) да сигнализират в случаи на предполагаеми закононарушения в рамките на съответната организация. Самата уредба създава възможност за позитивно дисциплиниращо действие по отношение на мениджмънта, да спазва установените правила.

От юридическа страна новият режим е свързан с транспонирането на Директива (ЕС) 2019/1937 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 г. относно защитата на лицата, които подават сигнали за нарушения на правото на Съюза („Директивата“). Идеята на европейската правна рамка е да уреди правонарушения, за които се подават сигнали, категориите лица, които могат да сигнализират, начините, по които се подават сигнали, мерките за защита, както и органите, които ще имат компетенции в областта.

Основна тема за бизнеса е т.нар. материален обхват на националния ни закон, т.е. за нарушения в какви области ще могат да бъдат подавани сигнали.

Въпросът следва да бъде проследен на местно ниво у нас, доколкото към момента държавите членки имат възможност за избор дали сигнали да се подават за нарушения от конкретно изброени в Директивата области (така например обществени поръчки, финансови услуги, конкуренция, данъци и т.н.) или обхватът да бъде разширен, съответно сигнализиране да може да бъде извършвано за всякакъв род правонарушения - както на правото на ЕС, така и на националното право.

Неминуемо, при разширяване на обхвата на националния закон административната тежест върху бизнеса ще бъде по-сериозна и затова следва да се подходи внимателно и постепенно. Разширен обхват е предвиден в редица държави в Европа, в т.ч. Франция, Швеция, Чехия и Ирландия. В някои държави дори е възможно подаване на сигнали за нарушение на етични правила и норми за поведение (САЩ).

Самата директива предвижда изключително широк обхват на категорията whistleblower,

tremely broad category, which includes employees reporting on employers, shareholders, board members, etc., as well as third parties that are external to the organisation – self-employed persons, suppliers, contractors, volunteers, paid and unpaid interns, precontractual entrants, etc.

Given the scope of 'whistleblowers' thus defined, there is an enormous potential for cases to be reported by whistleblowers who do not act in good faith. As a safeguard against this type of conduct, the Directive requires that whistleblowers have reasonable grounds to consider that the allegations they make about the existence of potential infringements are in fact true. It is currently unclear whether this is a sufficiently reliable protection against abuse. In order to avoid arbitrariness, individuals must have strong reasons for reporting alleged infringements.

As a general rule, the Directive will apply to companies with more than 50 employees, i.e. the aim is to exclude micro and small enterprises from the scope of regulation. However, Member States may, entirely at their own discretion, envisage the possibility to lower this threshold – an approach taken by the Czech Republic, where the threshold is 25 workers.

The protection afforded to persons recognized as whistleblowers will also raise interesting practical issues. The Directive envisages a 'prohibition of retaliation', including measures such as prohibition of suspension, dismissal, firing, prohibition of transfer of duties, change of the location where the employee works, lowering the remuneration, taking disciplinary action, unfair treatment, etc.

Regarding the bodies that will have the power to investigate whistleblower reports, it is possible to envisage a single institution, independent from the bodies of the executive branch of power, which will act as a 'mailbox', forwarding reports according to the relevant competent institution. By way of comparison, this approach has been adopted in the Netherlands, where such powers have been delegated to the so-called Dutch Whistleblowing Authority. Of course, the possibility remains that whistleblower reports can also be submitted to the

включваща възможност да се подават сигнали от работници и служители на съответния работодател, акционери, членове на управителни органи и т.н., както и трети външни лица за съответната организация - самостоятелно заети лица, доставчици, подизпълнители, доброволци, платени и неплатени стажанти, лица, встъпващи в преддоговорни отношения и др.

Предвид така очертаня кръг „разобличители“ на нарушения, от правна страна очакването е свързано с огромна казуистика и разнообразие на случаи на недобросъвестно поведение на лица, които подават сигнали. Като защитна мярка срещу подобно поведение Директивата залага изискване сигнализиращите лица да имат разумни основания да вярват, че твърденията, които излагат за наличие на потенциални нарушения, са верни. Не е еднозначен отговорът на въпроса дали това е достатъчно надеждна защита срещу злоупотреби. За да се избегне произволът, лицата трябва да разполагат със сериозни доводи за подаването на подобни сигнали.

Като общо правило задължени по Директивата ще бъдат компании с над 50 работници, т.е. стремежът е за изключване на микро и малките предприятия от обхвата на регулацията. Отново в полето на дискреция на държавите членки обаче е създадена възможност този праг да бъде намален, като подобен подход е избран в Чехия, където прагът е 25 работници.

Сериозен интерес от практическа страна ще предизвика и темата относно защитата, получавана от лицата, имащи качеството whistleblower. Това е т.нар. „забрана за ответни действия с цел отмъщение“ (retaliation), включваща мерки като забрана за временно отстраняване, освобождаване, уволняване, забрана за прехвърляне на задължения, промяна на местоположението на работното място, намаляване на възнаграждението, налагане или прилагане на дисциплинарни мярка, несправедливо третиране и др.

По отношение на органите, които ще имат правомощието за приемане на външни сигнали е възможно у нас да бъде предвидена единна институция, независима от органите на изпълнителната власт, която да действа като „пощенска кутия“, препращайки сигналите по компетентност. От сравнителна страна подобен подход е възприет в Нидерландия, където оправомощен е т.нар. Dutch Whistleblowing Authority. Разбира се, остава възможността сигналите да бъдат подавани и до органи съобразно специалната им

relevant competent authorities – the Consumer Protection Commission, the Commission for Protection against Discrimination, the Commission for Protection of the Competition, etc.

As the Directive is to be transposed into national law by mid-December 2021, the approach taken by the national lawmaker in implementing the new requirements will be essential. In this respect, business should closely follow the legislative process for the adoption of the new law with a view to taking timely measures to ensure domestic regulatory compliance. This is why the newly elected Parliament should take swift and timely action as early as this year, prioritizing this matter.

компетентност – Комисия за защита на потребителите, Комисия за защита от дискриминация, Комисия за защита на конкуренцията и др.

Тъй като Директивата следва да бъде транспонирана в националното ни законодателство до средата на месец декември 2021 г., от съществено значение ще бъде подходът, който ще избере националният законодател при имплементирането на новите изисквания. В тази връзка бизнесът следва да следи внимателно законодателния процес за приемането на новия закон с оглед предприемане на своевременни мерки за осигуряване на вътрешно нормативно съответствие. Именно затова новоизбраният парламент следва да предприеме бързи и навременни действия още тази година, подхождайки към темата с приоритет.

PRACTICAL SIGNIFICANCE OF THE PLEDGE AS SECURITY OVER FUTURE RECEIVABLES

Pavel Tsanov and Ventsislav Semkov

In 1996, with the adoption of the Special Pledges Act (SPA), a possibility was envisaged for establishing a pledge on debtor property without the debtor surrendering possession of the property pledged in favour of the creditor. Prior to the adoption of the the Special Pledges Act, pledges were governed solely by the Obligations and Contracts Act, which stipulates that for a pledge to be properly established, possession of the property had to be surrendered to the creditor. This imperative requirement in practice restricted entities in their commercial activity.

The adoption of the SPA enabled pledgees to use the property pledged for the purpose of their business activity, respectively to service the loans granted to them while creditors have a security in the event of default. Thus, in addition to conventional securities (such as mortgages, debt assumption and guarantees), the possibility of establishing

ПРАКТИЧЕСКО ЗНАЧЕНИЕ НА ЗАЛОГА КАТО ОБЕЗПЕЧЕНИЕ ВЪРХУ БЪДЕЩИ ВЗЕМАНИЯ

Павел Цанов и Венцислав Семков

През 1996 г. с приемането на Закона за особените залози („ЗОЗ“), беше предвидена възможността при учредяване на залог върху имуществото на длъжника, последният да не предава във владение на кредитора имуществото, предмет на залог. Допреди приемането на ЗОЗ, залогът беше уреден единствено в Закона за задълженията и договорите, съгласно който за надлежното учредяване на залога, следва имуществото да бъде реално предадено на кредитора. Това императивно изискване на практика ограничаваше субектите в упражняването на стопанската им дейност.

Приемането на ЗОЗ предостави възможност на залогодателите да използват заложеното от тях имущество за целите на търговската им дейност и съответно да обслужват отпуснатия им заем, докато кредиторът разполага с обезпечение в случай на неизпълнение. По този начин, наред с конвенционалните обезпечения (като ипотека, встъпване в дълг и поръчителство), се въведе и възможността за учредяване на особен залог

special pledge over receivables, including future receivables, was introduced.

According to applicable legislation, the proper establishment of special pledge in respect of receivable does not require the latter to be individualised. Such individualisation is not even possible where the object of the pledge is a future receivable which naturally does not have individualizing features at the time of granting the security. It should be strongly emphasized that the absence of an expressly specified amount and grounds of the pledged future receivable does not exclude the creditor's lien nor does it jeopardize the creditor's ability to fully rely on it in the event of default by the debtor.

Despite this, in view of practice and to the extent possible, it is advisable the future receivable to be specified in the special pledge agreement between the parties, along with its grounds, estimated amount and any security granted in respect of the pledged receivable. This would ensure the swiftness and certainty of the satisfaction process. Difficulties may otherwise arise in enforcement proceedings since the claim may be amended in the meantime and the pledgor may dispute the existence of the pledge on the grounds that the receivable is indeterminable.

In view of the above, when structuring a future loan and the attending securities, consideration should also be given to the possibility of creating a special pledge over the debtor's commercial enterprise. The creditor will thus generally have more options to receive its payment in a manner that they consider appropriate from all of the debtor's receivables and assets. Furthermore, the debtor's ability to challenge the existence of the lien on the grounds of the claim being indeterminable – or not sufficiently individualised – with respect to the transactions included in the enterprise and its receivables thereof.

On the other hand, complications in satisfying the creditor may also arise when the debtor under the pledged receivable disputes its existence. In such cases, the pledgee, acting as a procedural substitute of the pledgor, may file a claim against the third person with respect to the receivable of

върху вземания, включително и бъдещи такива.

Съгласно законодателството, за надлежното учредяване на особен залог върху вземане не е необходимо последното да бъде индивидуализирано. Едно такова конкретизиране е дори немислимо в случай че обект на залог е бъдещо вземане, което логично не разполага с индивидуализиращи белези към момента на предоставяне на обезпечението. Следва да се подчертае, че липсата изрично посочване на размера и основанието относно заложеното бъдещо вземане не изключват възникването на заложеното право в полза на кредитора, като последният може да се позове на него при неизпълнение от страна на длъжника.

Въпреки това, с оглед практиката и доколкото е възможно, препоръчително е в договора за особен залог да бъде конкретизирано бъдещото вземане с неговите страни, основание и предполагаем размер, както и с обезпеченията, съпътстващи заложеното вземане. По този начин би се гарантирало бързината и сигурността на удовлетворяването. В противен случай биха могли да възникнат трудности при пристъпването към изпълнение, тъй като към този момент е възможно вземането да е претърпяло изменения и залогодателят да оспорва поради неопределяемост съществуването на заложеното право.

Предвид горното, при структурирането на бъдещия кредит и неговото обезпечаване, следва да се обмисли и възможността за учредяване на особен залог върху търговското предприятие на длъжника. Така кредиторът би разполагал с по-общата възможност да се удовлетвори както намери за добре от всички вземания и активи на длъжника, който по-трудно би могъл да черпи аргументи за оспорване съществуването на заложеното право поради неопределяемост или недостатъчна индивидуализация – по отношение на сделките, включени в предприятието и вземанията си по тях.

От друга страна, усложнения при удовлетворяването на кредитора биха могли да настъпят когато длъжникът по заложеното вземане оспорва неговото съществуване. В този случай, заложникът кредитор в качеството си на процесуален субституент на залогодателя, може да предяви иск за осъждане на третото задължено лице да плати вземането към залогодателя. Абсолютно задължително е в подобни случаи на преки действия по съдебно предявяване на претенциите, призоваването на длъжника по залога като

the pledgor towards the said third person. In this case, it is imperative that within such judicial proceedings to be ensured that the pledgee debtor is constituted as a party to the proceedings. Such difficulties may, of course, be avoided provided that there is a final judgment on the pledged receivable, in which case the pledgee may proceed with its collection under the general enforcement procedure.

In addition, according to the 2016 amendments to the SPA of 2016, the pledgee has additional options because it may, even without a writ of execution, on the basis of an extract from the Central Register of Pledges of a registered enforcement proceeding in respect of the pledged receivable, initiate enforcement proceedings before a bailiff and undertake all enforcement measures to ensure the recovery of its receivable. The introduction of these additional rights of the pledgee in relation to the enforcement of the pledge, also has a disciplinary effect on the debtor in the servicing of the loan granted to him.

Thanks to the flexible regulation of pledges and the introduction of the possibility of direct enforcement, there is a great impact on the promotion of good practices among traders.

страна по делото. Такива трудности, разбира се, могат да бъдат избегнати при положение че е налице окончателен съдебен акт относно заложеното вземане, в който случай заложникът кредитор може да пристъпи към неговото събиране по общия ред на изпълнителното производство.

В допълнение на горното, съгласно измененията на ЗОЗ от 2016 г. заложникът кредитор има допълнителни лостове за въздействие, защото може дори без изпълнителен лист, само въз основа на извлечение от Централния регистър на особените залози за вписано пристъпване към изпълнение по отношение на заложеното вземане, да образува изпълнително производство пред съдебен изпълнител в рамките на което да предприеме всички мерки по принудително изпълнение, за да гарантира събиране на вземането си. С въвеждането на тези допълнителни права на заложникът кредитор при изпълнението върху заложеното имущество, се въздейства и дисциплиниращо върху длъжника при обслужването на отпуснатия му кредит.

Благодарение на гъвкавата уредба на особените залози, както и с въвеждането на възможността за пряко изпълнение, се оказва огромно влияние върху утвърждаване на добрите практики между търговците.

SPECIFICS IN THE MANAGEMENT OF RESIDENTIAL COMPLEXES

Desislava Dimitrova and Boris Strijlev

A characteristic feature of a gated residential complex, apart from its scale, is the limited access of outsiders to a specific plot of land, which unites one or more private buildings governed by condominium law, as well as other objects and common areas that serve or are used by the owners or residents. This is usually the reason for the adoption of specific regulations on the use and management of the complex.

In addition to houses, common areas, offices, studios, underground car parks, garages, sports facilities,

СПЕЦИФИКИ В УПРАВЛЕНИЕТО НА ЖИЛИЩНИ КОМПЛЕКСИ

Десислава Димитрова и Борис Стрижлев

Характерно за жилищен комплекс от затворен тип освен мащабността е ограниченият достъп на външни лица до определен поземлен имот, обединяващ един или повече частни сгради в режим на етажна собственост, както и други обекти и общи части, които обслужват или се ползват от собствениците или обитателите. Обикновено това е причина за приемането на специфична правна уредба по ползването и управлението на комплекса.

Освен жилищата, в рамките на жилищния комплекс от затворен тип се включват също общи

playgrounds, etc. are also included within a gated community.

This imposes a different regime for the management of the common areas in a gated residential complex compared to the general management regime of a condominium ownership. The management of the common areas is regulated by a written contract with notarised signatures between the investor and the owners of the independent objects, which usually includes issues related to the security of the complex, its cleaning, etc., which facilitates the management of the complex and creates comfort for the residents.

The agreement is registered by the investor with the Registry Agency on the account of each individual object. The purpose of this registration is to ensure that the subsequent purchasers of houses in the gated complex are aware of the contents of the contract which they will be bound to comply with.

What happens to the management of the common areas where there is no such agreement between the developer and the owners of the individual units in a gated residential complex?

The law does not contain a means of coercion, nor does it regulate the consequences of the absence of a management contract or the termination of a management contract. In practice, it is accepted that in the absence of such a contract, the general rules for the management of common areas in a condominium ownership regime should be applied.

The owners and occupiers of each entrance shall hold a general meeting and resolve the matters concerning the common parts of the building adjacent to the respective independent units of the respective entrance. The general meeting shall be convened by the manager or at the request of the owners having at least 20 per cent of the ideal parts of the common parts of the building. The general meeting shall be held if the owners of at least 67 per cent of the condominium common parts are present in person or by representatives.

In this case, the owners participating in the General Meeting shall have the right to vote corresponding to their ownership of ideal parts of the common parts of the building and the decisions shall be adopted by the respective majorities provided for in the law.

On the other hand, however, when it is necessary to resolve a matter that is related to the common

части, офиси, ателиета, подземни паркинги, гаражи, спортни съоръжения, детски площадки и др.

Това налага различен режим на управление на общите части в жилищния комплекс от затворен тип в сравнение с общия режим на управление на етажната собственост. Управлението на общите части се урежда с писмен договор с нотариална заверка на подписите между инвеститора и собствениците на самостоятелни обекти, в който обикновено се включват и въпроси във връзка с охраната на комплекса, неговото почистване и др., което улеснява стопанисването на комплекса и създава комфорт на обитателите.

Договорът се вписва от инвеститора в Агенцията по вписванията по партидата на всеки самостоятелен обект. Целта на това вписване е последващите приобретатели на жилища в затворения комплекс да са запознати със съдържанието на договора, който ще са обвързани да изпълняват.

Какво се случва с управлението на общите части, когато липсва такъв договор между инвеститора и собствениците на самостоятелни обекти в жилищен комплекс от затворен тип?

Законът не съдържа средство за принуда, нито урежда последиците от липсата на договор за управление, респ. от прекратяването на сключен договор за управление. В практиката се приема, че при липсата на такъв договор, приложение следва да намерят общите правила за управление на общите части в режим на етажна собственост.

Собствениците и обитателите от всеки вход провеждат общо събрание и разрешават въпросите за общите части на сградата, прилежащи към съответните самостоятелни обекти от съответния вход. Общото събрание се свиква от управлятеля или по искане на собствениците, които имат най-малко 20 на сто идеални части от общите части на сградата. Общото събрание се провежда, ако присъстват лично или чрез представители собственици на най-малко 67 на сто идеални части от общите части на етажната собственост.

В този случай собствениците, които участват в Общото събрание, имат право на глас, съответстващ на притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата, а решенията се приемат с предвидените съответни мнозинства.

От друга страна обаче, при необходимост от решаване на въпрос, който е свързан с общи части на две или повече етажни собствениности се провежда съвместно общо събрание, за участието

parts of two or more condominiums, a joint general meeting shall be held in which the condominiums shall elect an equal number of representatives. **The decisions of the joint general meeting, unlike the decisions of the general meetings of the individual entrances, shall be adopted by a two-thirds majority of the representatives of the respective condominiums present, irrespective of the size of the ideal parts they represent.**

It is the practice of the general meeting to select and entrust the management of the common areas to an external legal entity to carry out the administrative and financial services, the technical maintenance of the common areas, the cleaning of the gardens and underground car parks, the maintenance of the green areas, swimming pools, restaurants and gyms.

Gated residential complexes are by their nature designed to exist and be managed as a single organism. When deciding to invest in such a complex, purchasers are usually driven by the expectation that they will not only receive a residential unit of appropriate quality and location, but also a quality communal living environment that offers a high standard of service and security.

Therefore, the management of common areas in gated residential complexes should not be left in the hands of a multitude of individual site owners under the general rules that do not offer detailed adequate regulation for this specific type of project. Instead, it is advisable a specific management contract to be concluded that takes into account the specificities of the particular complex and its management, and guarantees the rights and obligations of the owners and the investor.

в което етажните собственици излъчват равен брой представители. Решенията на съвместното общо събрание, за разлика от решенията на общите събрания на отделните входове, се приемат с мнозинство две трети от присъстващите представители на съответните етажни собственици, без значение от размера на идеалните части, които представляват.

Практика е Общото събрание да избира и възлага управлението на общите части на външно юридическо лице, което да осъществява административно-финансовото обслужване, техническата поддръжка на общите части, почистването на градите и подземните паркинги, поддръжката на зелените площи, басейните, ресторантите и фитнес залите.

Жилищните комплекси от затворен тип по естеството си са конципирани да съществуват и да бъдат управлявани като един общ организъм. При вземането на решение за инвестиране в обект от такъв комплекс обикновено купувачите са водени от очакването, че ще получат не само жилищен обект със съответно качество и на подходяща локация, но и една качествена обща жилищна среда, която да предложи висок стандарт на обслужване и сигурност.

Ето защо, управлението на общите части в затворени комплекси не следва да се оставя в ръцете на множеството собственици на отделни обекти по общите правила, които не предлагат подробна адекватна регламентация за този специфичен вид проекти. Вместо това е препоръчително да бъде сключен конкретен договор за управление, който да отчита особеностите на конкретния комплекс и неговото управление, както и да гарантира правата и задълженията на собствениците и на инвеститора.

NEW DEVELOPMENTS IN LEGISLATION IN 2020/2021

НОВОСТИ В ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО 2020/2021 г.

1. Law amending and supplementing the Administrative Procedure Code (SG issue No 15 of 19 February 2021)

The changes introduced with the Law amending and supplementing the Administrative Procedure Code aim to relieve the chairmen of divisions of the Supreme Administrative Court and their deputies from the administrative burden of verifying that

1. Закон за изменение и допълнение на Административнопроцесуалния кодекс (ДВ брой: 15, от дата 19.02.2021 г.)

С въведените със ЗИД на АПК промени се цели облекчаване на председателите на отделения във Върховния административен съд и техните заместници от административната тежест да проверяват редовността и допустимостта на ка-

cassation appeals conform to the requirements for regularity and admissibility.

According to the new provisions, the verification of compliance with the requirements for the form, content and other formal prerequisites of cassation appeals laid down in the APC, is to be performed by the judges of the competent first instance courts. The Supreme Administrative Court retains the power to further examine cassation appeals where the court of first instance concludes that the appeal observes the requirements for regularity and admissibility.

This will also relieve the parties to the administrative proceedings since the review will be carried out by the first instance court, meaning that the defendants in proceedings found not to observe the relevant requirements will no longer need to hire procedural representatives (attorneys). The first instance court will conduct the first check of their regularity and, where necessary, will instruct the parties to address any deficiencies prior to sending a copy of the appeal to the opposite party.

2. Law Amending and supplementing the Administrative Offences and Penalties Act (SG issue No 109 of 22 December 2020)

In 2020 the National Assembly introduced substantial amendments to the Administrative Violations and Sanctions Act (AVSA). The amended Act will enter into force on 23 December 2021. The amended and supplemented provisions aim to modernise the law in a comprehensive manner, to further develop well-known legal institutes for administrative-penal proceedings and to achieve greater flexibility and dynamics in the proceedings.

The amendments also concern the initial phase of the proceedings – the deadline for filing written objections to the administrative offence act (AOA) is extended, with the offender now having 7 days from the date of its signing to raise objections against it.

A further amendment provides that the acts subject to appeal under the AVSA can be appealed within 14 days of service (instead of 7 days, as per the previously applicable rules).

A major novelty is the introduction of the possibility of the parties reaching an agreement which has so far been solely applicable in the context of criminal proceedings. Upon AOA service, the offender shall be notified in writing within 14 days of their right to propose an agreement to the body pursuing the

сационните жалби.

Новата уредба предвижда проверката на изискванията на АПК относно формата, съдържанието и другите формални законови изисквания към касационните жалби да се извършва от съдиите от компетентните първоинстанционни съдилища. Върховният административен съд запазва правомощието си да извърши допълнителна проверка, в случай че първоинстанционният съд заключи, че жалбата е редовна и допустима.

По този начин ще бъдат облекчени и страните в административното производство, доколкото чрез извършването на проверката още на първа инстанция, отпада необходимостта от ангажиране на процесуална защита от страна на ответниците по нередовни жалби. Първоинстанционният съд първо ще проверява редовността им, ако е необходимо – ще дава указания за отстраняването им, и чак след това ще изпраща препис от жалбата на срещната страна.

2. Закон за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания (ДВ брой: 109, от дата 22.12.2020 г.)

На 23.12.2021 г. предстои да влязат в сила съществени изменения на Закона за административните нарушения и наказания („ЗАНН“), които бяха приети от Народното събрание още през 2020 г. С промените и допълненията в уредбата се цели цялостно осъвременяване на закона, развиване на добре познати институти за административното наказване и постигане на по-изразена динамика в производствата.

Промените касаят още началната фаза на производството - удължава се срокът за депозиране на писмени възражения по акта за установяване на административно нарушение, като деецът вече разполага със 7-дневен срок от деня на подписването му.

На следващо място, подлежащите на обжалване актове по реда ЗАНН ще се обжалват в 14-дневен срок от връчването вместо в 7-дневен, какъвто бе режимът до този момент.

Съществена новост представлява въвеждането на института на споразумението, който до този момент намираще приложение в наказателните производства. При връчване на препис от АУАН, нарушителят се уведомява писмено за правото му в 14-дневен срок да отправи предложение до наказващия орган за сключване на споразумение. Предложението за сключване на споразу-

levying of a penalty. Such a proposal may also be initiated by the relevant administrative body.

3. Law amending and supplementing the Public Procurement Act (SG issue No 102 of 31 December 2019)

The amendments concern the process of phased introduction of e-procurement, which will be implemented through a centralised electronic platform. A substantial change in the provisions of the Public Procurement Register (PPR) has been introduced, where all assignors' decisions issued during the course of public procurement procedures will be subject to publication as from 1 January 2020, regardless of the type of contracting authority and the procedure used.

Some of the amendments include modified value thresholds for the application of the different procedures under the law; the introduction of the possibility for a higher-level authorising officer, and not only a first-level one, to award contracts for the needs of its lower-level authorising officers; new grounds for exclusion from participation in case of breach of the prohibition of submission of a separate application for participation or tender by a person participating in an alliance or having agreed to be a subcontractor, etc.

мение може да изхожда и от наказващия орган.

3. Закон за изменение и допълнение на Закона за обществените поръчки (ДВ брой: 102, от дата: 31.12.2019 г.)

Промените са свързани с процеса на поетапно въвеждане на електронно възлагане на обществените поръчки, което ще се реализира чрез централизирана електронна платформа. Наложена е съществена промяна в съдържанието в Регистъра на обществените поръчки (РОП), в който от 1 януари 2020 г. ще се публикуват всички решения на възложителите, издавани в хода на процедурите за възлагане на обществени поръчки, независимо от вида на възложителя и на използваната от него процедура.

Част от промените включват: изменени стойностни прагове за прилагане на различните процедури по закона; въвеждане на възможността разпоредител от по-висока степен, а не само първостепенен, да може да възлага поръчки за нужди на негови разпоредители с бюджет от пониска степен; нови основания за отстраняване от участие при нарушаване на забраната за подаване на самостоятелно заявление за участие или оферта от лице, участващо в обединение или дало съгласие да бъде подизпълнител, и др.

QUESTIONS AND ANSWERS

What is 'crowdfunding' and is there an application for it in Bulgaria?

Crowdfunding, or the so-called collective funding, is a type of intermediation in which a crowdfunding service provider connects potential investors with project creators seeking funding through its platform.

In practice, the crowdfunding model enables multiple individuals to fund a business project with a certain amount (each of them individually), while companies raise capital from retail investors.

Regulation (EU) 2020/1503, which governs the activity of crowdfunding platforms, will be introduced at EU level by the end of 2021 and the new funding model is expected to spark interest in our country, particularly in the segment of start-up companies.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Що е „краудфъндинг“ и има ли приложимост у нас?

„Краудфъндинг“ (crowdfunding) или т.нар. колективно финансиране представлява вид посредничество, при което доставчик на услуги за колективно финансиране чрез своя платформа свързва потенциални инвеститори със създателите на проекти, търсеци финансиране.

На практика краудфъндинг-моделът предоставя възможност множество лица да финансират даден бизнеспроект с определена сума (всяко от тях индивидуално), като същевременно компаниите набират капитал от т.нар. retail инвеститори.

До края на 2021 г. на европейско ниво предстои да започне прилагането на Регламент (ЕС) 2020/1503, регулиращ дейността на подобни

What is the business impact of the new cyber security directive?

The new cyber security directive will significantly expand the range of obliged entities and will further develop their existing obligations. The directive is expected to enter into force in the first half of 2022 and a significant number of businesses in various economic sectors will be required to put in place technical and other measures in their operations in order to achieve compliance with the provisions of the new piece of EU legislation.

The measures concerned will require both the involvement of IT specialists to develop and implement information systems and defenses as required by the directive, and the assistance of legal consultants to draw up internal rules and procedures for responding to cyber threats and reporting incidents to the competent authorities at EU level.

Serious sanctions are also envisaged for breaches of the applicable rules, meaning that businesses should carefully address regulatory compliance in this area.

When is the rough construction of a building considered complete?

According to the legal definition, the rough construction of a building is considered to have been completed once the envelope walls and the roof are in place, with or without varying degrees of finishing works. In buildings constructed using classic masonry, the rough construction is considered to be complete once masonry work has been completed, without a requirement for the installation of windows and glazing.

However, the question of when the rough construction of a building with a curtain glass façade is considered completed remains controversial in administrative and judicial proceedings, the matter at issue being whether it is sufficient for the steel profiles to be completed in order for the enclosing walls to be deemed complete in this type of façade or whether the glass itself (as the enclosing element in a curtain glass façade which effectively separates the building from the outside space) must also be installed. The prevailing view in practice (despite opinions to the contrary) is that the completion of the rough constructions of buildings with a curtain wall façade requires that the supporting steel structure of the façade be in place, without the actual glass being fitted.

краудфъндинг платформи, като очакването е новият модел на финансиране да предизвика интерес и у нас, така например в start-up сегмента.

Какво е влиянието на новата директива за киберсигурност върху бизнеса?

С предстоящата нова директива за киберсигурност се предвижда значително разширяване на кръга от задължени субекти, както и конкретизиране и доразвиване на техните задължения. Очаква се директивата да влезе в сила през първата половина на 2022 г., като значителна част от предприятията в различни икономически сфери ще трябва да приемат технически и други мерки, с които да имплементират разпоредбите на европейския акт в организацията на дейността си.

Мерките в тази връзка ще изискват както ангажирането на IT специалисти за разработване и прилагане на информационни системи и защити според изискванията на директивата, така също и съдействие на правни консултанти за изготвянето на вътрешни правила и процедури за реакция при киберзаплахи и докладване на инциденти пред европейските органи.

Предвидени са и сериозни санкции при констатиране на нарушения, т.е. това е сфера на нормативно съответствие (compliance), която бизнесът следва да адресира внимателно.

Кога грубият строеж се счита завършен?

Съгласно законовата дефиниция грубият строеж е завършен, след като са изпълнени ограждащите стени и покривът, без или със различна степен на изпълнени довършителни работи. При класическите конструкции със зидария грубият строеж се счита за завършен след изпълнение на зидариите, без обаче да се изисква монтирането на дограми и стъкла.

Спорен в административната и съдебната практика обаче остава въпросът кога се счита завършен грубият на сграда с окачена стъклена фасада, и дали за да се считат завършени ограждащите стени при този вид фасада, е достатъчно да бъдат изпълнени стоманените профили, или самите стъкла (като ограждащ елемент при окачената фасада, който фактически отделя сградата от външното пространство) също трябва да са монтирани. Преобладава в практиката (макар и да не е единствено) мнението, че за завършване на грубия строеж при сгради с окачена фасада е достатъчно да е монтирана само носещата стоманена конструкция на фасадата, без да са монтирани стъклата.

PENKOV • MARKOV & PARTNERS

INTERNATIONAL LAW FIRM

SINCE 1990

We are AT HOME WORLDWIDE

COMMERCIAL & COMPANY LAW

MERGERS & ACQUISITIONS

ADMINISTRATIVE LAW
& PUBLIC PROCUREMENT

TAXATION & LABOR

IT, MEDIA & TELECOMMUNICATIONS

GDPR

COMPETITION & ANTITRUST

ENERGY & RENEWABLES

LITIGATION & ARBITRATION

BANKING & FINANCE

TRADEMARKS, PATENTS
& LICENSING

AML & CYBERSECURITY

Member

LexMundi
World Ready

100 COUNTRIES
21 000 LAWYERS
160 LAW FIRMS

Legal: 500:

"Excellent knowledge of the law and local situation, hard-working, always accessible"

"We can always refer to their diverse and competent range of partners and associates for many different matters."

Chambers Europe:

"More western than others"
"One of the best in Bulgaria"

"Excellent - prompt, efficient and extremely knowledgeable of the local environment"

Chambers Global:

"Innovative and practical, entirely client & business oriented"

IFLR 1000:

"They are the best when it comes to advising investors, they know how the law works..."

Lex Adria.
One team for the Adriatic.

Editorial Board

Chairman
Vladimir Penkov
Vice - Chairman
Iskra Stefanova
Members
Boris Strijlev
Ivo Nikolchev
Translation
SOFITA

Editorial Office

13B, Tintyava Str., Floor 6
1113 Sofia, Bulgaria
Tel (00 359 2) 97 13 935
Fax (00 359 2) 97 11 191
e-mail: lawyers@penkov-markov.eu
www.penkov-markov.eu

Редакционна колегия

Председател
Владимир Пенков
Заместник председател
Искра Стефанова
Членове
Борис Стрижлев
Иво Николчев
Превод
П. А. СОФИТА ООД

Адрес на редакцията

ул. "Тинтява" 13Б, етаж. 6
1113 София, България
Тел (02) 97 13 935
Факс (02) 97 11 191
e-mail: lawyers@penkov-markov.eu
www.penkov-markov.eu